

Lại Một Mùa Hoa

Contents

Lại Một Mùa Hoa	1
1. Chương 1: "dạ Tướng Công"	1
2. Chương 2: Vũ Đào Hoa	6
3. Chương 3: Đoàn Tình Kiếp: "ngọc Tử" (thượng)	11
4. Chương 4: Đoàn Tình Kiếp: "ngọc Tử" (hạ)	16
5. Chương 5: Đoàn Tình Kiếp: "ngọc Tử"(ngoại Truyện)	23
6. Chương 6: Nguyệt Tư (1)	27
7. Chương 7: Nguyệt Tư (2)	32
8. Chương 8: Tân Nương	35

Lại Một Mùa Hoa

Giới thiệu

Nhân sinh rộng lớn, ai sẽ là của người? Giữa vạn loài hoa, hoa nào sẽ dành cho người? Nhân sinh tựa hoa nở hoa tàn. KL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-mot-mua-hoa>

1. Chương 1: "dạ Tướng Công"

Phi vũ.

Tí tách, tí tách bên hiên.

Mỹ nhân ngồi trong phòng luyện chữ đến xuất thần, mi thanh mày tú, môi cánh đào hơi nhợt, da trắng như tuyết, tóc đen tựa mun, thanh y mềm mại thanh nhã, điểm mỹ tuyệt tục, khiến người ta vừa nhìn liền sinh hảo cảm.

Bên nghiên mực để lại một xấp giấy, không rõ viết gì chỉ thấy tờ trên cùng viết duy nhất chỉ một dòng chữ "Dạ tướng công".

Trên bàn, thiếu phụ vẫn chăm chú nắn nót từng nét, dòng chữ lại dần hiện lên "Dạ tướng công".

Từng nét chữ mềm mại, tỉ mỉ như được người dồn hết tâm tư mà viết thành toát ra sự nhung nhớ, trân trọng tràn ngập.

Nàng, đang mong chờ tướng công của mình thắng trận khải hoàn trở về.

Mỗi lần trời mưa nàng đều nhớ tướng công.

Mỗi lần nhớ, nàng lại ngồi viết tên tướng công.

"Dạ tướng công".

Sa trường ngày nóng đêm lạnh, không biết giờ khắc này có mưa như ở gia phụ?

Chàng ra trận áo có đủ ấm, giáp có đủ giày, binh khí có đủ sắc?

Nơi chiến trường gió cát có vương mắt chàng? Máu tanh có vậy giáp chàng?

Như vậy chàng có chán ghét?

Chàng chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, gặp thời loạn cũng phải nhập binh ngũ!

Năm ấy, nàng vì ái mộ tài thư pháp của chàng mà theo chàng nâng khăn sửa túi. Cuộc sống nhàn hạ, ấm cúng, vui vẻ nào có kéo dài được lâu...

Nam nhi, đầu đội trời, chân đạp đất. Trước vì quốc, sau vì gia, già vì tử, nào có thấy ai nhắc tới thê? Khi đi chàng bế tiểu bảo bối âu yếm cũng chỉ nhẹ nhàng nhìn nàng hứa hẹn "Đợi ta trở về". Nhưng như vậy với nàng là đủ. Chàng chưa bao giờ thất hứa.

Khi cầu hôn chàng hứa cho nàng cuộc sống hạnh phúc, cả đời chỉ lấy một mình nàng, cho đến nay chàng vẫn chỉ có nàng, chưa hề nạp thiếp hay trăng hoa.

Lúc nàng mang thai chàng nói là trai hay gái đều sẽ yêu thương hết mực, đến nay chàng với tiểu bảo bối vẫn luôn là người cha tốt nhất.

Khi nàng ốm bệnh có nói đùa muốn mỗi ngày đều được ăn cháo chàng nấu, từ đó mỗi sáng chàng đều thức sớm nấu cháo cho nàng.

Nam nhân tốt như chàng, nàng sao lại không yêu thương.

Thiếu phụ gác bút, nhìn ra trước hiên, mưa đã hai ngày, tiểu bảo bối không ra ngoài chơi cũng nhớ cha khóc đến thương tâm.

Nàng ghét ngày mưa.

Lúc trước, gặp chàng là vào ngày mưa.

Ngày nàng và chàng thành thân, trời đổ mưa.

Sau đó, ngày tiểu bảo bối ra đời cũng mưa.

Nàng đã từng yêu những ngày mưa. Thế nhưng giờ nó lại khiến nàng nhớ chàng, nhớ đến ngày chàng tòng quân, một ngày mưa ròng rã. Cho nên, nàng ghét ngày mưa.

Cả đời chàng đèn sách cũng vô công, cuối cùng lại phải hiến thân vào sa trường dẫm máu. Nghĩ đến nàng lại khó kìm mà rơi lệ.

Không cầu chàng mũ quan, kiệu lớn, chỉ cầu chàng bình an trở về.

Tâm co rút, nàng đưa tay lên bưng miệng, ho nhẹ, cảm giác lòng bàn tay có một dòng nước ấm nóng từ miệng phun ra, nàng nắm chặt tay lại, nuốt ngược cơn ho.

Nha hoàn nhẹ nhàng bước vào, phủ tấm lông cáo lên vai thiếu phu nhân:

"Trời mưa, thời tiết rất lạnh, nếu thiếu gia biết phu nhân không chăm sóc bản thân tốt sẽ lo lắng lắm".

Nói xong liền cúi mắt rời đi.

Người hơi chấn động, nàng thắt chặt tấm lông cáo, nghĩ tới tướng công nơi chiến trận vì mình lơ đãng thì sẽ không hay. Lại vào trong thư phòng luyện chữ.

"Nương, Bảo Bảo nấu cháo cho nương này."

Để bút lên nghiên mực, nàng kinh hỉ nhìn tiểu bảo bối tay bê bát cháo vẫn còn hơi nghi ngút đứng trước cửa tươi cười. Vội vàng bật dậy bưng lấy bát cháo, nàng nhẹ giọng:

"Bảo Bảo sao lại nấu cháo? Khi nấu có bị lửa cháy vào không? Là ai dạy Bảo Bảo nấu cháo?"

"Là phụ thân dạy Bảo Bảo lúc trước khi đi. Phụ thân nói sau này không có phụ thân, Bảo Bảo phải nấu cháo cho nương ăn."

"Bảo Bảo..."

Nàng ôm tiểu bảo bối vào lòng, lệ thấm đầm vai áo đứa nhỏ. Bảo Bảo nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, cố gắng giống cha lúc an ủi nương.

"Nương, phụ thân có nói, anh hùng vô lệ."

"Phốc, Bảo Bảo, nương chỉ là nữ nhân, không phải anh hùng, câu này không dùng được."

"Vậy nương, lúc nương khóc phụ thân thường an ủi như thế nào?"

"Chàng ư? Phụ thân con thường nói, ngày mai lại nấu cháo cho nương."

"Nga, vậy ngày mai Bảo Bảo lại nấu cháo cho nương, nương đừng khóc, có được không?"

"Bảo Bảo ngoan, nương không khóc."

Nàng khẽ vuốt tóc tiểu bảo bối, cái trán cao, mày thanh, mắt sáng đều giống tướng công như đúc, đến tính cách cũng nhiễm từ chàng.

"Tiểu Bảo Bảo, nương cùng con đợi phụ thân trở về, nhất định bắt chàng nấu một nồi cháo lớn cho chúng ta nha."

"Nương, phụ thân sẽ sớm về".

Ngoài hiên bỗng sáng lên, mưa vừa ngừng, mặt trời lại chiếu rọi. Thiếu phụ cất giấy mực dặt tiểu hài tử ra sân. Giữa sân có gốc Lê hoa lớn do chàng tìm mua về, bởi vì nàng thích Lê hoa. Hoa trên cành long lanh vài giọt nước, tiểu bảo bối nghịch ngợm rung nhẹ cành cây, tức thì hoa cùng nước lác đác rơi. Cảnh tượng giống hệt nàng ngày đó trên cành Lê hoa chọc ghẹo chàng, trước mắt lại nhiễm một tầng sương mờ...

Thời gian vẫn ảm đạm trôi, nơi quê nhà bình yên đợi tin chàng, chẳng hay phía sa trường chàng có bình an? Một năm lại sắp qua, cuối đông đầu xuân, thiếu phụ đứng trước hiên nhìn tuyết phủ trắng cành lê, tuyết rơi đầy trên mặt đất, tiểu bảo bối vui vẻ nghịch tuyết, lòng vẫn mong ngóng bóng dáng tướng công.

"Thiếu phu nhân, trà gừng này thiếu gia lần trước viết thư về có dặn, thiếu phu nhân mùa đông hay bị lạnh bụng, nên uống giúp ấm mình."

Là nha hoàn lần trước, nàng mỉm cười nhận lấy chén trà một hơi uống cạn, lòng vừa ấm áp vừa ần ần đau.

Nha hoàn mặt cúi gằm, vai hơi run run, nàng ta hình như đang khóc.

"Ta biết người theo hầu chàng từ nhỏ, tình cảm dành cho chàng không ít". Nàng nhẹ nhàng nói ra.

Nha hoàn nghe vậy, lập tức bâng hoàng quỳ gối gặp người khóc lớn:

"Thiếu phu nhân, nô tỳ không dám, cho dù thế nào thiếu gia cũng chỉ quan tâm người, nô tỳ dù lá gan có lớn đến đâu cũng không dám quá phận".

"Ta không trách người, chỉ là thấy tiếc cho người".

"Thiếu phu nhân đừng nói vậy, nô tỳ chỉ là đền đáp ơn cứu mạng của thiếu gia năm ấy, nô tỳ biết thiếu gia yêu thương phu nhân, tuyệt đối sẽ trung thành, hầu hạ phu nhân như thiếu gia. Chỉ là..."

"Người cứ nói thẳng, dầu trong lòng rất khó chịu, ta hiểu cảm giác ấy".

"Thiếu phu nhân, mỗi lần thiếu gia gửi thư về đều dặn dò nô tỳ chăm sóc phu nhân cẩn thận, vậy mà phu nhân xem, mấy năm nay phu nhân ốm đi nhiều quá, thiếu gia trở về nhất định đau lòng... Còn có, thiếu phu nhân, lần trước nghe tin phu nhân bị bệnh, thiếu gia trên chiến trận liền trúng một tên..."

Nói đoạn, nha đầu nghẹn ứ cổ họng, khóc nức.

Chiếc chén trên tay nàng rơi xuống nền tuyết, vỡ đôi. Vài giọt lệ từ khoé mắt tuôn trào.

"Chàng, chàng có sao không? Sao không ai nói cho ta biết?"

"Là,... Thiếu phu nhân, thiếu gia đã sớm khoẻ, trong thư ngài luôn ghi dặn không được cho người biết, nhưng nô tỳ thấy thiếu phu nhân cứ thế này thiếu gia sao có thể an tâm? Thiếu phu nhân xin người vì thiếu gia mà chữa bệnh đi, thiếu phu nhân..."

"Mau, mau đi mời đại phu đến cho ta."

Nàng nghẹn ngào nói, nha hoàn nghe vậy một mạch chạy đi.

Lại nghe tiếng ho trong gió, trên tuyết trắng vấy vài giọt huyết sắc. Nàng đau lòng rơi lệ.

Mấy hôm sau, nàng ốm. Bên giường tiểu bảo bối ngồi đọc sách cho nàng nghe, nói rằng, phụ thân dặn lúc rảnh rồi phải đọc sách. Nàng một bên nằm nghe. Không khí trong phòng tuy ấm áp tình mẫu tử nhưng lại thiếu vắng bóng phụ thân, vẫn khó mà vui được.

Cửa bỗng mở, nha hoàn chạy vội vào hai mắt đầm lệ nhưng trên môi lại lan toả nụ cười.

"Thiếu phu nhân, thắng rồi, quân ta thắng rồi, thiếu gia lập công lớn, hiện đang khải hoàn trở về, chỉ mười ngày nữa thôi..."

Nàng bật dậy, ôm tiểu bảo bối, hai mẹ con khóc lớn trong tiểu dung rạng rỡ hiếm gặp. Nha hoàn đứng một bên lau lệ, tâm thầm tạ ơn trời đất, thiếu gia cuối cùng cũng trở về.

Ngày chàng trở về trời không mưa, mà lại rơi tuyết. Thư sinh chỉ biết viết chữ vẽ tranh ngày nào giờ đã là tướng quân công danh vang dội, người người ra tận cổng thành đón mừng.

Trên hắc mã nam tử chiến bào đỏ chói, áo giáp chưa buông, mái tóc một màu bạc trắng, đó là tướng công của nàng. Thư sinh da trắng, dáng trúc mây năm trước dung nhan đã nhiễm một lớp phong sương, dáng cao anh tuấn, chí chất hơn người.

Chàng nhìn lướt dòng người trên đường lại chỉ dừng ánh mắt trước thiếu phụ xinh đẹp, bên hông bỗng tiểu hài tử đáng yêu đang đứng phía xa. Tiểu hài tử thấy vậy hào hứng vẫy tay, chàng nhẹ nhàng nâng khoe miệng, lại nhìn chăm chăm thiếu phụ, nàng vội cup mi mắt quay đi, hoà vào dòng người phía sau rồi biến mất. Vị tướng quân bỗng nở nụ cười khổ, rồi thẳng tiến vào cung điện để.

Thái giám tuyên thánh chỉ.

Lăng tướng quân, Lăng Thanh Dạ, trên chiến trận giết chết trăm địch, ra sức hiển kế, quên mình chém tướng, vì quốc quên thân, giành lại lãnh thổ, hoàng đế ban thưởng phủ đệ riêng, ban ngàn lượng vàng, ngàn tấm vải, trân châu, lúa gạo, đất đai vô số.

Chàng cúi mình cung kính tạ ân vua. Nhân dân một vùng tung hô vạn tuế.

Lăng tướng quân tuổi trẻ tài cao, anh tuấn bất phàm, hoàng đế ban hôn cùng công chúa, định ngày...

Thái giám chưa dứt câu, Lăng tướng quân đã quỳ gối xin rút lại thánh chỉ. Cả một triều xôn xao.

Đế vương hỏi: "Vì sao?"

Chàng đáp: "Cả một đời công danh, phía sau hậu phương chỉ có nàng mong ngóng, gia phụ đều là nàng lo lắng, thần không muốn phụ nàng càng không được phụ nàng. Công chúa lấy thần chỉ sợ không thể đem lại hạnh phúc cho đôi bên. Thần lại trở thành kẻ phụ tình bạc nghĩa, sao xứng đáng."

Hoàng đế nghe xong gật đầu mỉm cười: "Hảo nam nhân!". Cứ thế liền bãi bỏ ban hôn.

Khi chàng được trở về đã hoàng hôn.

Chiều tà, ánh dương nhiễm đỏ, thiếu phụ ôm tiểu bảo bối đợi người trước cổng. Bóng dáng quen thuộc vừa xuất hiện đầu ngõ, tiểu hài tử thoát khỏi vòng tay nàng bổ nhào về phía nam nhân làm nũng. Chàng nhẹ nhàng vỗ về bảo bối, trầm giọng:

"Bảo Bảo, lần sau không được để nương con đợi ngoài trời lạnh, biết không?"

"Phụ thân dặn dò, Bảo Bảo ghi nhớ. Phụ thân, mau qua chỗ nương, dẫn người vào nhà thôi."

"Bảo Bảo ngoan. Đã là một nam nhi biết lo cho mẫu thân rồi."

Chàng đặt hài tử xuống, dắt tay tới chỗ thiếu phụ.

"Nương tử, ta về rồi."

Cởi tấm áo choàng khoác lên người nàng, chàng nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay gầy lạnh của nương tử, xót xa.

"Mau vào nhà thôi."

Bước chân hai người gấp gáp, hài tử đã được nha hoàn bế lên, nơi bàn tay nắm tay nàng run run, chàng nghẹn ngào không nói thành lời. Mấy năm thân chinh sa trường cũng không suy nhược bằng người nơi quê nhà đợi chờ.

"Anh hùng vô lệ". Nàng mỉm cười nhìn chàng nhỏ giọng, ánh mắt dịu dàng, hiền hậu, ấm áp.

"Nương tử, nói đều phải".

"Mới về liền dẻo miệng, có tướng quân nào như chàng?"

"Ha ha"

Trong sân vang xa tiếng cười lớn, ngoại hình có thể thay đổi nhưng tính cách vẫn vậy, vẫn là ôn nhu lo lắng, vẫn là sủng nịnh vô bờ, như vậy nàng an tâm rồi.

Tuyết có rơi nhưng chẳng thể khiến ấm áp nơi đây phai nhạt.

Một tối cuối đông, gia chưa bao giờ lại náo nhiệt đến vậy, cả nhà đoàn tụ, chiêu đãi trăm nhà. Tiệc tàn, đôi phu thê mới dìu nhau về phòng.

Im lặng một hồi, thiếu phụ nhân vẫn đứng dậy cởi ngoại bào cho tướng công, hờn giọng:

"Đợi người bạc mâu trở về, tâm ta cũng lạnh, sắc ta cũng tàn."

"Nương tử nào có già đi, vẫn là xinh đẹp mỹ lệ như ngày đầu tướng công gặp nàng. Chẳng nhẽ nương tử hết yêu tướng công rồi?"

Chàng ôm chặt nàng vào lòng, nũng nịu.

Nàng vùi mặt vào ngực chàng, nức nở:

"Tóc của chàng..."

"Mỗi khắc nhớ nàng lại bạc đi một sợi".

"Tướng công".

"Ừ!"

"Thanh Dạ."

"Ta ở đây."

"Dạ."

"Ta về rồi, sẽ không đi nữa."

"Vậy, chàng mau ngủ đi, đã sớm mệt rồi."

"..."

"Nương tử."

"Sao vậy tướng công?"

"Lâu lắm ta chưa ăn cháo tự tay mình nấu, nàng chắc cũng nhớ."

"Không nhớ".

"Nhưng ta nhớ."

"Được rồi, vậy mai tướng công nấu cháo cho thiếp được không?"

”Ừ, mai ta lại nấu cháo cho nàng. Được rồi, nghỉ đi.”

Căn phòng nhỏ nhanh chóng trở lên yên tĩnh, chỉ nghe hai nhịp thở đều hoà quyện.

Những ngày đầu xuân, mưa phùn vừa dứt, lê hoa đã nở trắng xoá cả khoảng sân. Chàng ngồi dưới gốc lê hoa bút, nàng bên cạnh cùng tiểu bảo bối mơ màng nhắm mắt.

Chàng gác bút, trong tranh là một mỹ nữ thanh y thoát tục, dáng liễu thướt tha, mi mục như hoạ đang say giấc dưới gốc lê hoa, trên suối tóc lác đác vài cánh hoa trắng, môi anh đào thấp thoáng tiểu dung ẩm áp. Cảnh tượng thanh bình đến kỳ lạ. Chàng khẽ cười, cúi người nhặt vài cánh hoa lên phủ đầy người nàng rồi lặng lẽ nằm xuống bên cạnh. Thời gian cứ kéo dài như vậy thì thật tốt.

”Tướng công!”. Nàng giật mình mở mắt, nhìn người nằm bên mỉm cười, theo thói quen cất tiếng gọi.

”Ta làm nương tử tỉnh rồi”. Chàng cũng cười.

”Tướng công, thiếp muốn ăn cháo”.

”Nga, vậy ta đi nấu cháo cho nương tử”.

”Ừ. Tướng công cẩn thận chút nha!”.

Nàng nhìn bóng dáng tướng công đã khuất sau cổng nhỏ, nụ cười hạnh phúc nhạt dần, tâm lại bắt đầu co rút, cảm giác huyết nóng cuộn cuộn trực phun trào. Nàng ôm lấy ngực gượng người ngồi dậy, tay nhắc bút lông nắn nét đề lên góc bức tranh tướng công vừa hoạ: ”Nương tử, Dạ tướng công”. Cất bút, lại nhắc ra tập giấy nàng luyện chữ lúc trước ngắm nhìn, chín trăm chín mươi chín tờ chỉ có một nội dung duy nhất ”Dạ tướng công”. Khoé môi lại hiện tiểu dung xinh đẹp, nàng âu yếm đưa tay về sau vuốt ve tiểu bảo bối, nhớ lại chuyện xưa lòng cũng thấy ẩm áp, cơn đau như tan biến.

Kiếp này được gặp chàng, được yêu chàng, được cùng chàng xây dựng tổ ấm, cùng chàng yêu thương con nhỏ... với nàng đã quá mãn nguyện. Nàng tự hào, nàng hãnh diện, nàng hạnh phúc, tướng công nàng là nam nhân tuyệt nhất thế gian, trước giới việc nước, sau chu việc nhà. Tướng công yêu thương nàng như vậy, chung tình với nàng như vậy, nữ nhân mấy ai được may mắn như nàng?

Mi mắt cứ nặng trĩu, nàng gục người trên bàn nở nụ cười hạnh phúc, dòng huyết theo khoé miệng chảy xuống nền giấy trắng, nhuộm đỏ cả dòng chữ ”Dạ tướng công”, nàng vừa viết xong. Vừa đủ một nghìn tờ, mong chàng sống tốt bên tiểu bảo bối...

”Tướng công, thiếp không ăn được cháo chàng làm nữa rồi...”.

Trời, lại bắt đầu mưa phùn lớn.

Trong mưa, tiểu hài tử khóc gào gọi nương.

Trong mưa, vị tướng trẻ ôm mỹ nhân vào lòng âu yếm, đau lòng rơi lệ.

Trong mưa, giấy trắng bay loạn, rải đầy trên đất, mỗi tờ đều chỉ ghi ”Dạ tướng công”.

Hoa lê bị mưa gió lung lay, cánh hoa trắng xoá rũ rụng, tang thương...

Mùa xuân năm ấy, người ta thấy trên núi có rừng hoa lê, dưới gốc lê to nhất có một bia mộ, trên bia đá khắc chữ: ”Nương tử Dạ tướng công thương nhớ”.

Nghe nói, rừng hoa lê đó đều là tự tay một vị tướng quân tài giỏi năm xưa chăm sóc, không thừa, không thiếu, vừa đủ một nghìn gốc hoa...

2. Chương 2: Vũ Đào Hoa

Khi ta nhìn lại nhành hoa ấy, màu sắc đã phai tàn héo úa...

Hoa chỉ đẹp khi còn nguyên vẹn thôi sao?

....

Tiết đập thanh, ta trong vườn đào ngắt một nhánh hoa cài lên tóc, hương đào dịu nhẹ thoang thoảng làm tâm tình thiếu nữ trở lên rạo rức vui mừng.

Xuân đến, én bay, hoa nở, cỏ non xanh tốt, mị vĩ đều là cảnh sắc hài hoà, đập dịu yến oanh đôi lứa, đẹp đến thành thơ.

Quả nhiên có người đang ở nơi này làm thơ.

Ta vừa lo ngại vừa tò mò núp sau gốc đào lớn nhìn nam tử phía trước đang ngắm đào miệng lẩm nhẩm vài câu thơ. Mà tại sao ta phải lén lút như vậy? Đương nhiên là vì không muốn làm mất nhã hứng của người ta rồi!

Bạch y nam tử dáng người cao ráo tiêu sái, mái tóc đen dài mượt mà buông thả quá thắt lưng, quanh người chàng tản mát sự huyền hoặc thanh khiết như thần tiên lạc trần. Bàn tay với những ngón dài thon mềm mại đưa lên, cánh đào hồng nhỏ nhỏ khê hạ... động tác ấy muốn bao nhiêu mỹ liên có bấy nhiêu, đẹp tựa mỹ nữ đang múa làm say đắm lòng người. Thật sự quá đẹp!

Ta ngẩn ngơ nhìn đến xuất thần, chỉ thấy chàng ngoảnh đầu lại nhìn ta mỉm cười. Ta cũng ngờ nghệch cười đáp lại. Mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, ánh mắt nhu hoà, mày kiếm thanh lệ lại không mất khí chất cứng rắn, một cái khê cong phiến môi liềm làm không khí ngưng tụ, hoa lá đều thẹn thùng, gió man mát thổi nhẹ rung động, đến thời gian cũng muốn dừng trôi lưu lại khoảnh khắc ấy. Lúc ấy, ta bị câu dẫn đến không nhận ra hành vi đáng xấu hổ của mình đã bị đối tượng phát giác. Ta chính là đang nhìn trộm một nam nhân a, nếu chuyện này để người khác biết thanh danh tiểu thư quan tri phủ của ta sẽ bay không thấy dấu!

- Cô nương, nàng định giữ tư thế này bao lâu? Nam nhân kia tiến tới trước mặt ta nho nhã cúi đầu hỏi.

Lúc này ta mới chợt tỉnh, vội vàng bước lên cố gắng đứng thẳng người nhưng hai má ửng hồng thẹn thùng không dám ngược mắt lên:

- Ta, ta, tình cờ ngang qua... Thất lễ. Khiến công tử chê cười.

Một lúc vẫn không thấy chàng có động tĩnh, cơ hồ như không còn lưu lại ta mới ngược lên... chàng vẫn đứng đó, ánh mắt ẩn ẩn nhàn nhã nhìn ta, khoé môi còn vương lại nét cười.

Cơn gió thật mạnh thổi qua...

Bất chợt những cánh hoa như vũ mà rơi nhuộm hồng một mảnh vườn, những cánh hoa như có linh tính bủa vây xung quanh ta và chàng, thật rực rỡ! Phút chốc thế giới như chỉ có ta với chàng.

Chàng nhẹ nhàng nhắc tay lên trên đầu ta, đột ngột khiến ta co rúm người lại. Chàng khê cười thành tiếng, lòng bàn tay đưa xuống trước mặt ta. Là một bông đào xinh xắn, ta vừa thích thú vừa ngại ngần nhận lấy bông hoa nâng niu trên tay rồi lại ngược nhìn chàng dò hỏi.

- Tặng nàng!

Chàng nhẹ nhàng lấy lại bông hoa cài lên tóc mai ta khiến ta càng ngày càng cúi thấp e thẹn. Ở nơi này nam tử chỉ tặng hoa cho nữ tử khi bày tỏ tình cảm... Đây có phải như người ta nói, vừa gặp đã yêu hay không? Nghĩ vậy, hai má ta ngày càng đỏ, mặt cũng nóng bừng bừng.

Ta và chàng sóng bước bên nhau dạo quanh vườn đào, thỉnh thoảng lại bắt gặp một đôi tình nhân đang thưởng hoa, họ cũng nhìn hai người chúng ta như một cặp. Chàng thì thần nhiên gật đầu đáp lễ khiến ta chỉ biết e lệ cười, không khẳng định cũng không muốn phủ định. Chàng cao hơn ta hẳn một cái đầu, dáng người thanh nhã mà cao lớn tạo cảm giác an toàn. Chàng nói ta trong sáng xinh đẹp như cánh đào, ta nói chàng cũng vậy, như hoa đào anh tú, thanh thuần làm cho người ta yêu thích. Không biết tự bao giờ miệng ta không thể thu lại nụ cười thẹn thùng.

Chàng trông vậy mà đã gần ba mươi, lúc đầu nghe chàng nói vậy ta rất kinh ngạc, chàng như thư sinh đôi mươi trẻ trung anh tú, trên gương mặt hiếm nét phong trần, nhìn sao cũng không giống lớn hơn ta mười hai tuổi đâu. Ta tự nhiên lại thấy buồn bực, cha ta trước giờ đều yêu thương ta vậy mà ta vừa đủ tuổi liền muốn đem đứa con gái duy nhất này gả đi. Cha tìm cho ta rất nhiều ứng viên, hết người này đến kẻ khác đều không công tử hào phú cũng con quan lớn, nhưng ta một chút cũng không thuận mắt, toàn kẻ cày

quyền thị uy, rất đáng ghét. Phải chi là chàng ta liền đồng ý, àiz, ta thật bông bột quá, ta và chàng chỉ vừa gặp nhau, chàng như thế nào thích ta được.

- Đào nở mua vui nhân gian, sao người lại lơ vô tâm nhìn đào tưởng chuyện phiến não?

Chàng dừng bước trước một cây đào, không nhìn ta mà nhấc tay vuốt ve một bông nhỏ mới chớm nở. Ta giật mình, thì ra này giờ suy nghĩ nhập tâm nên không để ý chàng vẫn nhìn mình.

Ta bối rối vo tròn chiếc khăn xoan trong tay, chàng vẫn im lặng dường như cố tình chờ ta mở miệng. Ta muốn nói mà lại ngại nói ra, chẳng nhẽ nử tử như ta lại nói không muốn lấy những người cha ta sắp xếp, ta có quyền được như vậy sao? Phạm là bất hiếu. Hay ta lại nói muốn chàng đến kén rể, muốn lấy chàng? Từ cổ chí kim chưa thấy qua nử tử cầu hôn nam tử đâu!!!

- Không làm khó nàng.

Chàng nhàn nhạ bước tiếp, dáng người thông dong đến bất cần, ta làm chàng giận sao?

- Ta... Ta vội với theo nhưng vẫn không thể thốt thành lời.

- Tiểu thư, tiểu thư, lão gia tìm người, mai là tổ chức ném tú cầu rồi người không mau về chuẩn bị a.

Đang lúc cấp bách thì nha hoàn riêng của ta chạy tới la om sòm. Ta sực tỉnh, gấp càng thêm gấp nhìn theo bóng chàng, chàng hơi ngập ngừng gót chân, thấy vậy ta lấy hết can đảm chạy tới trước mặt chàng:

- Ngày mai cha tổ chức ném tú cầu tuyển phu quân cho ta, chàng... chàng sẽ đến chứ?

Ta ngược đời mắt đưng đưng nhìn chàng mong chờ, không phụ lòng ta chàng khẽ gật đầu mỉm cười đáp lại:

- Nhất định!

Ta vui như mở hội, tim cũng muốn tan chảy, chàng nói nhất định, là nhất định. Có lẽ, chàng đối với ta cũng giống ta đối với chàng.

- Ta tin chàng. Ta rần chắc đáp lại.

Sau đó, không kịp tạm biệt, không biết vì thấy bóng nha hoàn sắp tới hay vì lý do nào đó ta liền chạy mất hút, tự nhiên ta lại thấy mong chờ ngày mai...

Chàng thực sự là thiên thần ông trời ban cho ta, tú cầu ném ra không sai không lệch liền được chàng bắt lấy.

Chàng được gia đình dẫn vào chính đường gặp cha, ta ở ngoài lo lắng không biết cha có ưng ý chàng hay không? Một lúc, cánh cửa mở ra, ta vội nhìn cha dò xét, ông ấy cười tươi đến phô trương, ta biết chàng nhất định đã làm cha vừa lòng. Ta vui mừng chạy tới trước hai người, chàng vẫn như trước khẽ cười, nho nhã cúi đầu chào làm ta có chút bối rối, dù sao chàng cũng sắp thành phu quân của ta. Cha thấy ta e thẹn đỏ mặt lại càng cười lớn, không khí xuân ấm áp xen vào lòng người nhu hòa, ta cảm giác mình thật sự may mắn.

Chàng là người ở xa đến nên cha muốn chàng ở rể nhà ta và theo bà mai nói mừng 7 tháng sau là ngày đẹp, hôn lễ sẽ được tổ chức. Như vậy, chỉ không đầy một tháng nữa chúng ta sẽ đường đường chính chính bên nhau. Nghĩ thôi lòng ta đã ngập tràn vị bánh điểm tâm hương đào, ngọt ngào và êm dịu.

Theo tục lệ, tân lang và tân nương trước ngày cưới không nên gặp nhau nhưng ta làm sao có thể nhịn chứ. Mỗi tối trước khi ngủ khuôn mặt hiện lên trong đầu ta đều là chàng, bình minh tỉnh giấc người ta mong ngóng cũng là chàng. Ta lại lén lút tới vườn đào mong sao bắt gặp chàng, quả nhiên chàng đang ở đây. Ta thật nhanh tới bên cạnh chàng trò chuyện. Cứ vậy nửa tháng trước ngày thành thân, ta đều nói với cha tới đây uống trà dùng điểm tâm, khi về trên tay với đi ít bánh và nhiều thêm một nhánh đào nhỏ.

Thời gian thấm thoát trôi, ngày ta mong đợi nhất cuối cùng cũng đến. Trong bộ hỷ phục đỏ thắm thân ảnh ta lại thêm mấy phần lung linh, tiếc là bởi mũ phượng khăn voan mà ta không thể nhìn rõ chàng lúc này, chỉ có thể thấy dáng người cao ráo ấy trong bộ hồng y vẫn như xưa thuần khiết thanh nhã. Chàng dắt ta tới chính đường làm lễ, tiếng nhạc, tiếng chúc mừng hoà lẫn, thật sự huyền ảo.

Cha ta tuy không phải quan nhưng lại là người làm ăn lớn quen biết rộng, có gia thế, là người có quyền lực trong vùng nên đương nhiên hôn lễ nữ nhi độc nhất vô nhị của ông phải thật long trọng.

Sau khi bái đường xong, ta được đưa vào phòng tân hôn còn chàng phải ở lại tiếp rượu cùng khách nhân. Thời gian qua tuy đã tiếp xúc không ít nhưng lúc này ta vẫn rất hồi hộp, không biết chàng nhìn ta hôm nay sẽ cảm thấy thế nào? Ta có phải tân nương xinh đẹp mà chàng yêu nhất? Rồi còn sau đó... chúng ta sau này sẽ sinh con cùng nhau một đời hạnh phúc. Có phải không?

Cạch, cửa phòng mở ra, một thân nam y hỷ phục bước vào, là chàng. Ta vội ngồi lại ngay ngắn, tim thỉnh thoảng đập mạnh chờ chàng tới vén khăn voan.

- Hôm nay nàng thật xinh đẹp!

Chàng nhắc khăn che đầu lên, ánh mắt mông lung nhìn ta, miệng điểm điểm nụ cười. Nghe chàng nói vậy mặt ta lại nóng ran, chàng lại khẽ cài một bông đào lên tóc ta, thật thích.

Khăn voan đã tháo, rượu giao thoa chéo tay nhau cùng uống cạn, ta nhìn chàng thẹn thùng, trước mắt bỗng đứng thấy khuôn mặt anh tuần kia dường như trở lên mờ mịt, mơ hồ. Mi nặng trĩu, ta dần mất đi ý thức cái gì cũng không thấy, chỉ kịp ghi lại ánh mắt bất đắc dĩ và tiếng thở dài chua xót của chàng.

Ta tỉnh dậy thân chỉ mặc cái yếm đào cùng chiếc quần mỏng manh, mùi son phấn cùng mùi rượu nồng nặc làm ta khó chịu. Ta quay sang bên chán ghét lại bắt gặp gương mặt một tên công tử đang si mê nhìn mình, thật buồn nôn!

- Tiểu Đào, nàng không vui sao?

Hắn sốt sắng bật dậy nhìn cái chau mày của ta, quan tâm nhan sắc ta tổn hại, ta mĩa mai nhếch môi, nực cười. Ấy vậy mà cái cười khinh của ta trong mắt hắn lại như mê hồn được làm hắn si ngốc, hắn choàng tay ôm lần nữa hôn hít lên vành vai mảnh khảnh của ta, ta để mặc hắn tùy ý, tay khẽ vòng vo vẽ trên ngực hắn đùa nghịch.

- Tên nam nhân thói tha, người dám tới đây trắng hoa với đám tiện nhân này.

Vốn là chôn đùa giỡn hoan lạc lại bị tiếng la hét chửi bới từ ngoài ập tới. Ta và tên kia giật mình bật dậy, aiz, như thế làm hôm nay lại có người nhà tìm đến tận nơi đây? Ta khoác vội chiếc áo mỏng giấu cợt nhìn hắn đang vội vàng vàng quần áo xộc xệch tìm chỗ trốn, miệng không ngừng lầm bầm kêu cái gì không xong, cái gì xúi quẩy. Hắn còn chưa có tìm ra biện pháp tốt lẫn trốn, "rầm" một cái, cánh cửa phòng mở toang, thiếu phu nhân nhà hắn đã hùng hổ xông vào lôi kéo hắn ra ngoài. Cả thanh lâu ầm ĩ tiếng nàng ta khóc lóc kêu than phu quân nhà nàng bạc tình bạc nghĩa, lừa gạt nàng...

Nét cười khoe miệng ta lại càng thêm trào phúng, nam nhân, còn có người đáng tin sao? Ngu ngốc nữ nhân mới tin chúng!

Nhấp một miếng rượu đắng, ta nhạt nhẽo nhìn dòng người bên dưới lầu, giờ ta đã là kỹ nữ, chẳng còn là tiểu thư cành vàng lá ngọc ngày nào. Ta không trách chàng đã khiến ta lâm vào bước đường này nhưng ta lại chẳng thể tin vào hai chữ tình yêu, vào cái đám nam nhân đó nữa.

Ngày đó nếu ta không sớm tỉnh dậy thoát ra ngoài, phải không bây giờ phần mộ ta đã xanh cỏ? Ta nhớ lại cảnh tượng khắc sâu tâm trí đó, một trời đào hoa rực rỡ sắc tán loạn bay trong biển lửa diễm lệ, từng cánh đào tung bay như đang vũ, yêu mị diễm dúa. Cảnh tượng đẹp như thế nhưng khi đó ta lại sợ hãi không thôi. Đến giờ ta lại thấy nên cảm tạ chàng đã cho ta được chiêm ngưỡng vẻ đẹp khác của hoa đào. Rực rỡ đến tận tàn.

Ta đã ngây ngốc nhìn hỷ phòng sụp đổ, nhìn từng gốc đào tiêu tàn trong diễm hoả lại không nghĩ tới cha ta như vậy cũng đang gặp nguy hiểm. Cho tới khi ta tỉnh ngộ, lại không thể làm gì hơn là ở sau cánh cửa phòng ngủ của cha chứng kiến hết thấy.

- Lão ta sao rồi? Nàng không sao chứ?

Là giọng của chàng.

- Thiếp đã hạ được, lão ta cũng uống cạn chén trà rồi, chàng yên tâm.

Đây chẳng phải thanh âm của di nương mới, ái thiếp cha ta mới đem về ba tháng trước hay sao? Nàng ta hơn ta gần chục tuổi nhưng nét đẹp lại dừng ở độ xuân xanh thiếu nữ khiến ta còn thấy ghen tị. Tim ta run lên từng đợt đau đớn, cha ta bị nàng hại chết rồi, da đầu sồn lên ớn lạnh. Chẳng nhẽ...

- Vậy... đứa bé trong bụng nàng...

Tiếng chàng ngập ngừng tràn đầy lo lắng và e sợ.

- Đã bị lão ta huỷ hoại... thiếp xin lỗi...

Di nương nức nở khóc, chàng ôm nàng ta vào lòng vỗ về, tâm ta quặn thắt lại, cha ta bị nàng hạ độc, phu quân ta bị nàng câu dẫn, hồ ly tinh! Ta đang trong hoảng loạn cùng hận thù quặn lên lại nghe giọng chàng gấp rút:

- Nương tử, chúng ta mau đi thôi, nơi này rất nhanh sẽ bị thiêu tới.

Ta suýt tưởng hai chữ nương tử chàng đang gọi ta, nhưng ta hoàn toàn bị đánh tỉnh.

- Phu quân, nha đầu đó, chàng sẽ không hại nàng chứ? Nàng ta còn quá trẻ, lại không biết gì hết!

- Xin lỗi nàng, ta nghĩ nàng ta nếu sống mà chứng kiến cảnh này cũng sẽ không vượt qua nổi, cho nên...

Giọng chàng kiên quyết nhấn nhay, chàng là bất đắc dĩ mới phải làm vậy?

- Nàng ta yêu chàng như vậy, chàng một chút cũng không nương tay?

- Không còn sớm, chúng ta mau đi thôi, nàng cũng đừng thấy cần dứt, này đều do cha nàng ta ép chúng ta. Mọi chuyện là ta bày ra cũng không phải nương tử nàng, hơn nữa... để nàng ta sống mà biết sự thật tội ác cha mình đã làm cùng việc người nàng yêu thương hại cả nhà nàng, nương tử nghĩ nàng ta sẽ vui vẻ sống một cuộc sống của con người sao?

Cha ta đã làm gì? Người ta yêu? Chẳng phải chàng hay sao? Tại sao lại như vậy? Mọi chuyện sau đó ta đều không nghe nữa, tâm đau đớn dày xéo, đầu óc hỗn loạn chẳng thể nghĩ gì ngoài chạy trốn. Ta không muốn nhìn tiếp, không muốn nghe tiếp, sự thật là gì ta càng không muốn biết. Ta thất thần chạy đi cho tới khi kiệt sức ngất lịm.

Lần thứ hai ta tỉnh lại thì trời đã sáng, ta nằm trên giường ẩm ướt như những gì xảy ra đêm qua chỉ là ác mộng. Nhưng ta còn chia kịp vui mừng liền nhận ra xung quanh ta là hai gã mặt sẹo hung dữ đang canh tròng, ngồi ở bàn là một người đàn bà ăn mặc màu mè, trang điểm có phần thái quá. Thấy ta tỉnh dậy bà ta liền cười ngọt ngào đến bên giường nói:

- Đã đến chốn ong bướm này cũng là duyên số của người. Xem xem, da thịt đầy đủ lại trắng trẻo nhất định có nhiều đại gia thích người. Chỉ cần người ngoan ngoãn tiếp khách liền có ăn no mặc ấm, sung sướng mỗi ngày, bằng không...

Bà ta ngoắc mắt sang bên hai gã kia đe dọa khiến ta một hồi co rúm lo sợ, ta bị bán vào lầu xanh như thế nào cũng không rõ. Lại nhìn hai gã cao to kia răng rắc khớp tay làm việc ta chỉ còn biết gặt đầu trong hoảng loạn. Thấy ta nghe theo, ma ma cười càng thêm xán lạn khen ta hiểu chuyện. Cứ như vậy bà ta an bài ta ở lại phòng sửa sang chuẩn bị ra mắt khách, trước khi đi không quên dặn dò:

- Người tốt nhất nên ngoan ngoãn đừng để khách phạt ý, ta không biết trước kia người nhưng lựa cao quý thế nào, chỉ cần nhớ, đã bước vào chốn này thì phải tuân theo luật nơi đây. Phải rồi, từ nay người liền lấy tên Tiểu Đào đi, rất phù hợp.

Từ đó, ta sống với danh phận mới, kỹ nữ Tiểu Đào.

Một năm trôi qua, mọi thứ với ta vẫn mơ hồ, chỉ ít ta cũng đã biết sự thật về chàng, về cha ta và về di nương. Ngày đó cha mua chuộc quan phủ để bắt di nương về trong khi chàng vắng nhà. Vốn di nương và chàng đã là vợ chồng, nàng ta còn mang trong mình đứa bé, sau khi đưa di nương về cha ta liền ép nàng phá thai. Vì sao ta biết ư? Chuyện nhà ta từ hỷ sự thành tang sự loạn khắp cả mấy vùng. Một nhà bị cháy

không một ai sống sót. Người ta đồn nhau, kẻ này thương tiếc kẻ kia lại vui mừng. Tiếc cho thương nhân giàu như vậy trong một đêm mất sạch, vui vì kẻ ác như cha ta cuối cùng gặp quả báo, mọi chuyện xấu của cha đều bị họ đem ra bàn luận sôi nổi, đến nỗi mỗi một câu một từ ta đều nghe rõ.

Thì ra người hại cha ta chính là cha, người cướp chồng người khác mới là ta. Đó mới là sự thật!

Bước tới vườn đào sau thanh lâu, ta lại ngăn người...

Bạch y nam tử dáng người cao ráo tiêu sái, mái tóc đen dài mượt mà buông thả quá thắt lưng, quanh người tản mát sự huyền hoặc thanh khiết như thần tiên lạc trần.

Hắn quay lại bối rối nhìn ta, đánh tan phong thái ngấm hoa vừa rồi. Thì ra là một tên thư sinh lạc đường a! Ta mĩa mai cười tới dẫn hắn một vòng, thoát khỏi đào viên, hắn chần chừ như muốn đi lại không muốn, cuối cùng chạy lại bẻ một nhánh đào đưa ta.

- Cái này,.. coi như tiểu sinh đa tạ cô nương đã giúp đỡ.

Phiến môi ta khẽ cong lên, ta không nhận nhánh hoa, ngược lại, từ trong túi lấy ra một bông đào đã được ép khô đưa hắn, đó là bông đào chàng tặng ta lần đầu gặp gỡ. Tên thư sinh ngây ngốc nhìn bông đào trong tay, nắm lại rồi mở ra đào từ lòng bàn tay liền theo gió lướt xuống, từng cánh từng cánh tách ra tan rã.

Đào vẫn đẹp và rực rỡ...

Nhưng còn hay không tinh khôi thanh thuần như ngày nào?

3. Chương 3: Đoạn Tình Kiếp: "ngốc Tử" (thượng)

Gặp nhau là duyên, kết nghĩa là phận, nhưng nàng với hắn chỉ là một đoạn đoản duyên, đoản phận!!!

Có lẽ do không phải của nàng nên không thể níu kéo được lâu.

Có lẽ là nàng cướp của người nên phải trả lại người.

Có lẽ là nàng không thuộc về nơi này nên phải rời khỏi.

Có lẽ... là có lẽ... do nàng ngốc mà thôi...

Nàng tên Lạc Xuyên, là một cô hồn từ hiện đại xuyên tới dị giới này.

Trải qua một kiếp ở hiện đại, từ một cô nhi bị cha mẹ vất bỏ nàng từng bước cố gắng trở thành thiên tài trẻ tuổi, là người có nhiều cống hiến nhất cho công ty, người vừa tài năng vừa xinh đẹp, vô cùng có tương lai. Nàng thông minh, kiêu ngạo, lạnh lùng, thế nhưng lại bị chính bạn thân hãm hại, lại vì quá thông minh cho nên bị dồn ép, vì quá kiêu ngạo nên lắm kẻ chướng mắt, phút cuối nhìn đứa ngốc nàng nhận nuôi, nàng chợt nhận ra nên sống như thế nào mới an ổn nhất. Phải rồi, chỉ có như kẻ ngốc mới vui vẻ mỗi ngày lại mỗi ngày vô ưu! Khi tỉnh lại nàng từng ước mình là ngốc tử, nhưng tiếc là không được, nàng cũng chẳng cách nào biến mình thành đứa ngốc.

Ông trời chắc đã quên mất nàng, cho nên, khi nàng chết linh hồn không được dẫn tới hoàng tuyền mà lại lưu lạc tới thế giới cổ đại này. Nàng muốn tiếp tục sống cách duy nhất là tá thi hoàn hồn. Phải, nàng đã nhập vào thân xác của nhị tiểu thư phủ tể tướng. Nhưng cơ thể ấy lại không tiếp nhận linh hồn nàng, cho dù nàng sống lại nhưng không có ký ức của chủ cũ, thân nhiệt cũng không có, cả người luôn lạnh băng như xác chết, càng không cảm nhận được đau đớn thể xác khi bị đả thương. Nàng biết, mình chẳng thể ở lại thân xác này được bao lâu, thế nhưng nàng vẫn phải sống và tiếp nhận số phận của thân thể này...

Kiệu hoa đồ rực, pháo nổ giòn tan, nàng một thân hỉ phục, đầu đội mũ phượng, khăn hỉ che mặt vào bái đường. Đây chính là hoàn cảnh chiếm đa số trong tiểu thuyết xuyên không, vừa xuyên tới liền thành thân! Mà hôn phu của nàng chính là ngũ công tử phủ tể tướng quân, nổi tiếng ngốc nghếch.

Thiên nha, quả nhiên biết treu người, nàng cầu ngốc không cho nàng ngốc lại cứ nhiên cho nàng lấy một kẻ ngốc. Nàng cười nhạo bản thân sao lại đen đủi như vậy?

Nhưng có lẽ nàng đã sai, phu quân nàng tuy là ngốc nhưng nhìn vô cùng đẹp mắt, người trong phủ hết sức yêu thương hắn, quan trọng nhất là: hắn rất biết nghe lời. Nàng bảo hắn nằm phải hắn sẽ không nằm trái, nàng nói hắn không được động vào người nàng, hắn tuyệt đối sẽ không động, như vậy nàng rất thích, có thể an ổn sống cùng hắn rồi.

Đêm tân hôn, nàng cùng hắn nói chuyện. Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm của hắn, nàng nghi ngờ hỏi:

- Người thật sự là ngốc tử?

- Ai cũng nói vi phu ngốc, nhưng nương tử, vi phu không có ngốc.

- Ủ, người không có ngốc, kẻ ngốc mới là người khôn, như người mới tốt. Nàng chân thành nhìn hắn mỉm cười, nàng muốn ngốc còn không được.

- Nương tử, có phải vi phu bị ngốc rồi không? Sao nương tử nói vi phu không hiểu. Hắn nhăn nhó mặt mày, tay quần bách lẩy mấy sợi tóc ngang vai vừa vò vừa bứt.

Nàng buồn cười nắm tay hắn gỡ mấy sợi tóc ra, nghiêm giọng:

- Không cần tự nói mình ngốc, ai kêu người ngốc kẻ ấy mới ngốc, nhớ chưa?

- Nha, vi phu không ngốc.

Hắn vui vẻ gật đầu, tươi cười, rồi đột nhiên hắn nắm chặt tay nàng lo lắng:

- Nương tử, tay của nương tử sao lại lạnh như vậy? Nương tử sinh bệnh sao?

- Không phải, ta không sao. Sau này không được ta cho phép thì không được động vào ta.

Nàng nhất thời giật mình rút tay lại, tiện thể nhắc nhở hắn, nàng sợ khi hắn tiếp xúc với cơ thể không độ này sẽ phát hoảng. Hắn cũng ngoan ngoãn không phản kháng, chỉ lo lắng nhìn nàng. Lười quản vẻ mặt của hắn, nàng tiếp tục hỏi:

- Người tên gì?

- Quân Vũ, nương tử. Hắn đáp.

- Ủ, ta gọi người Vũ được không?

- Được nha, vi phu rất thích. Nương tử gọi rất hay.

- Ủ, đi ngủ thôi. Người nằm trong đi, nhớ, không được tới gần, không được động vào ta.

- Tại sao vậy nương tử? Nương nói động phòng phải ôm nương tử thật chặt đi ngủ. Chả nhẽ nương tử chán ghét vi phu rồi sao?

Hắn ưỡn khuỷu nhìn nàng, hai má phúng phính, cánh bạc hờn dỗi hỏi, biểu cảm này nhìn sao cũng không hợp với dung nhan tuấn mỹ của hắn. Nàng xoay người lạnh lùng đáp:

- Ta sẽ khó ngủ.

- Vậy... vi phu sẽ không động vào nương tử...

Hắn cúi đầu, buồn bã leo lên giường nằm vào trong, nhắm mắt, rồi lại mở mắt gọi nàng:

- Nương tử.

- Sao vậy?

- Tên của nương tử.

- Lạc Xuyên.

- Nha, vậy vi phu gọi là Xuyên nhi được không?

- Ủ, ngủ đi.

- Vậy nương tử ngủ ngon nha.

Quân Vũ nhắm chặt mắt lại, hơi thở dần dần đều đặn, một lúc liền ngủ say. Quả nhiên là giấc ngủ vô sâu vô ưu. Nàng nhẹ nhàng thở ra rồi cũng nằm xuống khó khăn đi vào mộng.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời còn chưa nhú đã có nha hoàn tới đánh thức nàng dậy đi thỉnh an lão phu nhân. Mặt trời lên ngang ngọn tre mới được trở về dùng bữa sáng.

Trước bàn ăn, nàng chậm rãi thưởng thức mỹ vị, Quân Vũ ngồi một bên chốc chốc bát cơm cẩn thận nhìn nàng. Nàng ngẩng đầu thấy vậy nhú mi:

- Vũ, sao ngươi còn chưa ăn? Chẳng nhẽ ngươi không bình thường dùng bữa cần người bồi cho?
- Nha, vi phu biết tự ăn, không cần ai bồi, nương tử. Hắn giật mình, bất bình đáp lại.
- Vậy sao không ăn đi?
- Là nương nói phải để nương tử bồi cơm. Nhưng vi phu thấy nương tử sức khỏe không tốt, không biết có nên hay không...
- À, không sao, ta giúp ngươi gấp thức ăn.

Nàng nhắc đĩa gấp một con tôm chiên tới bát của hắn, lòng không khỏi nhắc nhở bản thân, chuyện mẹ chồng nàng dâu ở cổ đại không khó gấp, hôm nay nàng đến thỉnh an lão phu nhân cũng không gặp tướng quân phu nhân, không ngờ nàng ta còn dặn dò một giấc ngủ như vậy.

Trái ngược với tâm tư đầy cẩn thận của nàng, Quân Vũ nhận được đũa gà liền vui vẻ ăn, hơn nữa còn ăn nhiều hơn thường ngày một bát, quả là đứa trẻ ngoan. Ánh mắt nàng dịu nhẹ nom hắn, thỉnh thoảng giúp hắn gấp thêm thức ăn, ở bên hắn khiến nàng thấy vô cùng thoải mái. Hai người nhìn qua thật giống như mẫu thân chăm sóc nhi tử!!

Dùng bữa xong, nha hoàn liền tới dọn dẹp, dặn nàng phải đem Quân Vũ đi dạo, tới chiều thì đưa hắn đi đọc sách, luyện chữ. Quả nhiên cưới nàng về là muốn nàng làm bảo mẫu cho hắn. Nàng bình thần đáp ứng, cũng chẳng phải việc gì nặng nhọc, miễn là có thể an ổn sống, cùng một chỗ với đứa ngốc ngoan ngoan cũng không tệ.

Trên đường lớn nhộn nhịp người qua lại, Quân Vũ háo hức đi phía trước, nàng rào bước sát ngay sau hắn trông chừng. Hắn chạy đông chạy tây, ngó trái ngó phải, luôn miệng gọi nàng nhanh bước tới xem cái này coi cái kia, vô cùng ồn ào. Lạc Xuyên cố gắng lắm mới theo kịp hắn.

Hắn tuy ngốc nhưng sức lực vẫn là của nam nhân khỏe mạnh, nữ tử chắc chắn không thể so bằng, mà nàng lại không được như nữ tử bình thường, chạy một lúc theo hắn nàng gần như đã chút hết sức lực. Cơ thể dường như muốn đào thải linh hồn nàng, cho nên bình thường cũng rất hay mất sức. Nàng khó khăn cúi người thở dốc, hít sâu vài lần mới ngẩng lên định gọi hắn chậm lại nhưng bóng dáng hắn đã mất hút trong dòng người phía trước. Tâm bỗng nhiên co rút không ngừng, là vì lo lắng, hoảng sợ, nàng ôm ngực... rõ ràng bị thương da thịt không hề thấy đau đớn, vậy mà cảm giác tự phát lại khó chịu như vậy. Hắn mới đây mà đã biến đâu mất, liệu có gặp chuyện gì?

- Nhìn xem, nhìn xem bên kia có ẩu đả.
- Hình như người bị đánh là ngũ công tử phủ tướng quân.
- Ai, giấc ngủ đó hả, lại bị bắt nạt sao?

Mấy người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ vào ngõ nhỏ, Lạc Xuyên nghe được vừa mừng vừa hoảng, như tên bay phóng vào trong ngõ. Trước mắt nàng một đám công tử y phục hoa lệ đứng vây quanh Quân Vũ, còn hắn thì ngây ngây ngô ngô nhìn bọn họ, tay đang cầm một xiên hồ lô. Bỗng nhiên tên cầm đầu mặc cẩm bào tiến lên lấy chân đạp hắn một cái, hắn ngã ngửa ra sau, que xiên bay về phía trước rơi xuống vạt áo tên cẩm bào, hắn ta tức giận lớn giọng:

- Giấc ngủ, ngươi dám làm bẩn áo thiếu gia ta?
- Người mới giấc, nương tử nói ai kêu ta giấc kẻ đó mới giấc, ta không giấc. Quân Vũ ngã dưới mặt đất rất đau nhưng vẫn nhanh miệng bất bình cãi lại.

- Người dám nói bốn công tử ngốc, huynh đệ, lên, đánh chết tên ngốc này cho ta.

Tên cầm bào hét lớn, cả đám vui vẻ xông lên chân tay đều đã giơ ra phía trước muốn đánh úp về phía Quân Vũ, đúng lúc ấy một giọng nói thanh thúy lại đầy uy phận vang lên:

- Dừng, các người là ai dám bắt nạt tướng công ta?

Nhất thời đám công tử đều dừng động tác nhìn người phát ra tiếng nói kia.

Lạc Xuyên chạy lại ôm lấy Quân Vũ đang ngã bẹp dưới đất, hắn thấy nàng vui mừng kêu to "Nương tử" nhưng hai tròng mắt đã ngấn nước chưa kịp trào ra.

Đám công tử nghe Quân Vũ gọi nàng là nương tử thì lập tức cười lớn:

- Ai nha, thì ra là nhị tiểu thư phủ tướng quân, còn tướng là kỳ nữ nào, thì ra cũng chỉ là nữ nhân ngu dốt nhất kinh thành thôi sao, ha ha. Lại còn dám ra mặt cho tên ngốc này, quả nhiên ngu dốt.

- Ha ha...

Xung quanh bốn bề đều là tiếng cười châm biếm của bọn hắn, lúc này nàng chợt hiểu, vì sao, gia phụ đồng ý gả nàng cho một ngốc tử, hoá ra chủ cũ thân xác này là một nữ nhân bất tài.

Đám công tử không chút nề hà từng bước thu hẹp vòng tròn lại, ánh mắt chán ghét, khinh miệt nhìn Lạc Xuyên và Quân Vũ, hắn sợ hãi co rúm người lại trong lòng nàng. Tên cầm bào lại mỉa mai cười châm chọc:

- Ôi, núp vào lòng nương tử rồi kìa, con rùa rút cổ, ha ha... Tình phu thê mặn nồng quá.

- Nương tử, chúng ta mau chạy đi...

Quân Vũ tái nhợt sắc mặt, hắn không bị những lời lẽ kia làm tức giận mà là vô cùng hoảng loạn, giống như bị ám ảnh, hắn không phải lần đầu gặp tình huống này sao?

Nàng đau lòng ôm bao lấy người hắn, dù thân hình hắn cao lớn, vòng ôm của nàng cơ hồ không đủ nhưng tránh được phần nào hay phần ấy. Chạy? Làm sao thoát khỏi vòng vây này đây?

- Hừ, hôm nay đừng mơ tưởng chạy.

- Dám làm bẩn áo bốn thiếu gia.

- Ngốc tử và phế vật này.

- Ha ha, đánh cho các người khôn ra.

- Ha ha...

Chẳng xác định nổi có bao nhiêu đấm giằng dầy xéo lên người, nàng thờ ơ chịu từng đòn đập xuống của đám ôn đồ kia, căn bản một chút cũng không cảm thấy đau. Công tử danh giá sao? Cơ bản chỉ là những kẻ vô đạo đức vô giáo dục, lời lẽ ghe tởm. Quân Vũ sợ hãi co rúm lại không ngừng gọi nàng "Xuyên nhi, Xuyên nhi, nàng không sao chứ, thật đáng sợ", thì ra vẫn lo lắng cho nương tử. Nàng mỉm cười.

Đám người kia đánh đá hã hê tới khi đầu nàng rỉ máu, bả vai trái cũng như gãy rời mới phải tay bỏ đi. Lúc này Quân Vũ liền bật ra khỏi lòng nàng, cả người run bật bắn ôm lấy thân thể lạnh ngắt của nàng khóc lớn:

- Nương tử, nương tử chảy máu rồi, làm sao đây?

- Nương tử, nương tử có đau không? Vi phu xin lỗi, vi phu không bảo vệ nương tử. Huhu

- Vũ, không được khóc, ta không đau, chỉ là hơi mệt, người không sao thì tốt rồi.

Nàng khó khăn nhấc tay phải lên lau lệ cho hắn, hắn lấp tức nín khóc, nước mắt lưng tròng cũng nghẹn lại, hắn sụt sịt:

- Nương tử, lần sau không cần che cho vi phu, vi phu có thể chịu được.

- Ngốc tử, người sẽ đau, còn ta thì không, yên tâm, một chút ta cũng không thấy đau...

Nàng thực sự thấy rất thoải mái, ở tâm, lần đầu nàng vì người khác mà hi sinh như vậy, thành công bảo vệ một người, dù bản thân phải chịu khổ.

Tuy nàng không thấy đau, cơ thể trên thực tế vẫn là chịu tác động lớn làm sao trụ được. Trước mắt nàng một mảnh tối sầm, bên tai văng vẳng tiếng Quân Vũ gọi nàng "Xuyên nhi".

Tiếng gọi sao lại đau đớn như vậy? Ngốc tử cũng biết đau lòng sao?...

Khó chịu, rất rất khó chịu, cảm giác như linh hồn bị dày xéo vô tận. Nàng đang đấu tranh để được ở lại cơ thể này. Nàng luyện tiếu được sống, nàng chưa sống đủ, còn chưa cảm nhận hết hỉ nộ ái ố của cuộc sống, nàng không muốn chết... Mọi thứ xung quanh đều tối tăm, lạnh lẽo, cái lạnh như ngấm vào từng hõn từng phách, nàng co rúm lại trong không gian ấy, không thấy lối thoát, không một tia sáng, chỉ có một mình nàng, địa ngục chắc chắn tốt hơn nơi này...

- Xuyên nhi, mau tỉnh, Xuyên nhi...

- Ừm...

Một cổ ấm áp truyền vào cơ thể, nàng như người chết đuối vớ được phao cứu sinh vội vàng vùng ra khỏi nơi tối tăm ấy, bừng tỉnh. Hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là khuôn mặt mừng rỡ lại hốc hác của Quân Vũ.

Thấy nàng mở mắt hẳn cười sáng lạng nhào tới ôm lấy cánh tay nàng, vừa mừng vừa mừng:

- Nương tử cuối cùng cũng tỉnh rồi, vi phu hảo sợ nha.

- Nương tử tại sao ngủ lâu như vậy? Nương tử gặp mộng đẹp hay sao nên mới không chịu tỉnh?

Hai con người đen nháy của hắn ngập nước lại vô cùng long lanh nhìn nàng, Lạc Xuyên thiếu chút nữa phun máu, mộng đẹp mà hắn nói xuyết giết chết nàng đấy. Bụng nghĩ vậy, nhưng nhìn hắn lo lắng không biết đến mức nào lại gầy nhanh như vậy, nàng đành nhẹ an ủi:

- Được rồi, Vũ, nam nhi không được khóc, ta không sao.

Hắn gật đầu, quệt quệt hai mắt, xong liền bật dậy chạy đi tìm nha hoàn tới giúp nàng rửa mặt, thay y phục. Một lúc hắn trở vào trên tay cầm chén thuốc đen ngòm, bốc hơi nghi ngút. Hắn mỉm cười ngọt ngào đỡ nàng:

- Nương tử, thuốc rất đắng nhưng nàng yên tâm, vi phu đã chuẩn bị sẵn miếng ngọt cho nàng nha, sẽ không sợ đắng. Nương tử mau dậy uống thuốc mới chóng khỏe nha, nương tử ồm, vi phu thực buồn chán.

Lạc Xuyên bật cười, hắn thật sự xem nàng thành đứa trẻ sao? Quân Vũ cứ bê chén thuốc dâng trước mặt nàng nhưng mà tay trái nàng đã gãy, ít cũng một tháng nữa mới liền xương, nàng làm sao tự mình dậy được. Hắn giữ nguyên tư thế cùng vẻ mặt cười ngọt ngào đỡ nàng đến nỗi cơ mặt cũng mỏi, nàng mới từ từ mở miệng:

- Vũ, tay ta không cử động được.

- Nha, vi phu giúp nàng uống thuốc.

Hắn như bừng tỉnh, vội múc một thìa thuốc thổi thổi đưa đến khoé môi nàng, tiếp tục công tác dỗ ngọt:

- Nào, nương tử ngoan, mau uống hết chỗ thuốc này sẽ khỏi bệnh, vi phu bồi nương tử uống thuốc.

Nàng thuận theo, há miệng nuốt chỗ thuốc xuống bụng, hắn lập tức lấy miếng mứt nhỏ cho vào miệng nàng, rồi lại đưa tới một thìa khác, cứ thế lặp đi lặp lại, cuối cùng cũng hết chén thuốc, nàng thở phào, nhìn hắn một đầu mồ hôi một mắt hỏi nàng hỏi:

- Vũ, người cũng có thể chăm sóc người khác sao? Rất giỏi nha! Mấy ngày nay người đều trông ta ngủ sao? Có nghỉ ngơi đủ không?

- Nương tử, vi phu rất khỏe, ngày nào cũng ngủ bên nương tử, từ nay vi phu sẽ chăm sóc cho nương tử. Hắn vui vẻ đáp lại.

- Ừm, cảm ơn người. Nàng trong kinh ngạc gật đầu.

Đáy mắt có gì đó nổi lên âm ỉ lại nghẹn ngào, kẻ ngốc cũng có thể hứa hẹn như thế sao?

- Nương tử, nàng đau chỗ nào sao? Đừng khóc, vi phu sẽ ở bên nương tử, nương tử đừng sợ.

Hắn luống cuống ôm nàng vào lòng vỗ về, bờ ngực hắn rộng rãi và vững chắc, nàng hoàn toàn nằm gọn trong đó.

Lệ, không hiểu tại sao cứ rơi. Đau ư? Nàng không có cảm giác thân xác! Chính là ở tâm!

Nàng, đau lòng cho hắn, vì kẻ ngốc nên bị người đời ức hiếp, đã bao lần hắn phải chạy trốn hay nhẫn chịu? Mỗi lần như vậy không có nàng hắn chắc chắn rất sợ.

Nàng, đau lòng cho bản thân, một kiếp thiên tài, giờ lại rơi vào phận phế vật như vậy, chẳng thể làm gì khác ngoài cam chịu.

Nàng, đau lòng cho hắn và nàng, cũng không rõ ràng. Tới một lúc nàng rời đi ai sẽ thay hắn gánh chịu? Lời hứa hẹn như vậy có nên xuất hiện.

Lệ vẫn cứ tuôn trào.

- Vũ, xin lỗi... Nàng không thể hứa hẹn cùng hắn.

- Không sao, nương tử, nương tử không cần thay vi phu chịu đựng, từ nay vi phu sẽ bảo vệ nàng. Nương tử đừng khóc.

Hắn chừng chặc nói, giọng trầm ấm và nhẫn nại. Đây không phải phong thái của kẻ ngốc! Nàng vội ngẩng mặt lên nhìn hắn dò xét, hắn mở to đôi mắt ngây dại nhìn lại nàng rồi nhoẻn miệng cười. Lạc Xuyên lắc đầu, thở nhẹ ra, có lẽ là nàng đa nghi. Lại gục đầu vào lồng ngực kia, thì thào:

- Vũ, người cứ ngốc, sẽ tốt hơn, ta còn có thể bảo vệ người...

- Nương tử, vi phu nói rồi, vi phu sẽ bảo vệ nương tử, nương tử và vi phu sẽ ở bên nhau vui vẻ tới bạc đầu. Hắn chắc nịch nhấn mạnh.

- Ủ, ngốc tử! Nàng cười. Bên nhau tới bạc đầu?!

Ngốc tử, người... làm sao bảo vệ nàng?

4. Chương 4: Đoạn Tình Kiếp: "ngốc Tử" (hạ)

Lạc Xuyên ngăn người nhìn Quân Vũ đang luyện viết, ở với tên ngốc này lâu ngày, ngoài nhìn hắn nàng cũng chỉ biết ngăn người. Quả thực lúc hắn ngồi ngay ngắn, nhập tâm luyện chữ không giống kẻ ngốc chút nào, thực sự rất soái, rất hoàn mỹ. Mấy ngày nay nàng bệnh hắn luôn bồi nàng ăn uống, đi dạo, chiều đến cũng tự động ngồi học không nhọc nàng chăm sóc. Thỉnh thoảng, hắn còn biết lấy đồ ăn vặt, trà ấm cho nàng uống, nàng có cảm giác mình thực sự thành tiểu oa nhi rồi.

- Nương tử, nương tử rất yêu thích vi phu?

Hắn bất ngờ ngẩng đầu nhìn nàng toe toét cười, khuôn mặt lộ rõ sự tự hào!

Nàng giật mình ngoảnh mặt ra nhìn trời.

Hắn tự hào cái gì chứ?!!

- Nga, nương tử không nói gì tức là rất yêu vi phu rồi...

- Người biết tự luyện từ khi nào vậy?

Tức thì, nàng bắt đầu quay lại, chau mày hỏi hắn. Quân Vũ chu chu cái miệng, cất giấy bút chạy lại chỗ nàng, vẽ mặt biến hoá từ tươi rói sang khấn cầu:

- Nương tử không yêu vi phu sao?

Đột nhiên, khoé miệng hơi nhếch lên, nàng tà ý cười, ghé sát vào tai hắn thì thầm:

- Cái này... còn chưa biết!

Ngắt câu, liền đứng lên rời đi, chỉ thấy hắc ngậy ngốc ở đó hồi lâu mới lại bật dậy chạy với theo nàng:

- Nương tử, nương tử...

- Vi phu không hiểu a, nương tử rốt cuộc có yêu vi phu hay là không nha...

- Nương tử...

Lạc Xuyên trong lòng thích ý, tiểu dung phảng phất ẩn hiện, nhớ lại khuôn mặt ửng hồng của hắc vừa rồi đúng là... rất ngốc nha!!

Thoáng cái lại đến bữa tối, hắc ngồi ngay cạnh nàng tích cực phát huy vai trò của tướng công chăm sóc thể tử bị đau ốm. Bởi vì tay trái bị thương không thể cử động, nàng đành để hắc bón cơm cho mình. Nàng thích gì hắc liền gấp tới cho nàng, Lạc Xuyên hoàn toàn thành đứa trẻ để Quân Vũ bồi dưỡng. Cũng vì chuyện này mà phu nhân tướng quân thường xuyên đến thăm nàng. Ban đầu nàng ta còn cảm động nàng hi sinh che chở cho Quân Vũ, nhưng mấy ngày nay, thấy nhi tử tâm can từ nhỏ luôn được chiều chuộng của mình phải chăm sóc người khác nàng ta bắt đầu không vừa mắt.

Quân Vũ đang tỉ mỉ bóc vỏ tôm cho vào bát nàng thì mẫu thân hắc đột nhiên bước vào, nàng ta nhướn mi nhìn chằm chằm cảnh tượng đang diễn ra. Lạc Xuyên nuốt vội miếng cơm đứng dậy chào hỏi, Quân Vũ thì kinh ngạc hô lên một tiếng "Mẫu thân" rồi lại tiếp tục công việc đang dở, bóc tôm. Lạc Xuyên trừng mắt nhìn hắc, tên ngốc này, chăm chỉ tới mức bỏ qua cả nương của hắc rồi.

Fu nhân tướng quân hơi nhíu mi, cũng không nhắc hắc, quay sang đặt một lọ nhỏ vào tay nàng, từ tốn nói:

- Uyển Diệp, tay con đã đỡ hơn chưa, ta mang cao đặc chế đến cho con, mỗi ngày bôi vào sẽ chóng lành.

- Vũ nhi vụng về không hiểu chuyện làm sao có thể chăm sóc cho người khác được. Uyển Diệp, con đừng để nó làm bậy.

Uyển Diệp là tên thật của thân thể này, hơi ngược về phía Quân Vũ thấy hắc vẫn chăm chú bóc vỏ tôm, nàng cười khê, nhỏ giọng vâng dạ nhận lấy lọ cao, không nói gì thêm. Nàng thực ghen tỵ với Quân Vũ, mẫu thân hắc hảo yêu thương hắc nha, nàng ta ra vẻ như quan tâm nàng nhưng thực chất là nhắc nhở nàng không được để hắc vất vả. Aiz, có phải nàng ép hắc đâu!!

- Mẫu thân, đây là nương tử của ta, ta đương nhiên phải chăm sóc rồi.

Quân Vũ đột nhiên lại lên tiếng, chững chạc nói, giọng điệu thay nàng bất bình!

Nàng mở lớn đồng tử nhìn hắc, rõ ràng hắc vẫn nghe, tại sao lại không phát hiện mẫu thân hắc gọi sai tên nàng?

À, phải rồi hắc ngốc!

Tên ngốc này hôm nay còn biết bệnh nàng?! Lạc Xuyên âm thầm cười, cảm giác ấm áp len lỏi trong lòng.

- Hảo, Vũ nhi của mẫu thân đã lớn rồi. Vậy ta không phiền hai con nữa, cơm canh cũng nguội rồi, mau dùng rồi nghỉ sớm đi.

Fu nhân tướng quân phất tay áo rời đi, trên mặt vẫn là không mấy vui vẻ. Ngược lại, ngốc tử kia vô cùng đắc ý quay ra thành thật nói với nàng:

- Nương tử, vi phu sẽ bảo vệ nàng!

Nàng gật đầu: "Ta tin người!".

Bữa cơm lại tiếp tục, Quân Vũ đợi nàng dùng xong mới ăn.

Cơm canh cũng đã nguội lạnh, hắc lại ăn đến vui vẻ, vô cùng ngon miệng.

Có lẽ nàng bị vướng bụi trong mắt rồi, cho nên khoé mắt đột nhiên cay cay lại ầm ướt...

"Ngốc tử..."

- Nương tử nàng đang nói ta ngốc sao?

Lạc Xuyên giật mình, chợt nhận ra này giờ bản thân thất thần Quân Vũ đã ăn xong lúc nào, bát đĩa cũng mang đi rồi, hắn còn đang ngồi rất chăm chú nhìn mình. Nàng quay mặt qua chỗ khác, vội phủ nhận:

- Ta không có!

Vừa rồi nàng có vô ý nói thành lời sao?

- Nương tử không nói vi phu, chả nhẽ tự nói mình ngốc? Hắn làm vẻ mặt ngây thơ, ngơ ngác hỏi nàng.

- Hừ, người mới ngốc!

- Hi hi! Hắn nhăn nhó cười, điệu bộ vô cùng gian trá.

Hắn còn biết trêu chọc nàng?!

Lạc Xuyên bực bội đi tới trước giường, muốn gỡ áo ngoài xuống đi ngủ. Quân Vũ thấy vậy, vội vàng tiến lại giúp nàng, đợi nàng an vị hắn mới cẩn thận nằm vào trong, im lặng một lúc lại ngồi dậy nhìn nàng.

- Sao còn chưa chịu ngủ? Nàng khó hiểu hỏi.

- Sao mẫu thân vừa rồi... gọi Xuyên nhi là Uyển Diệp? Đó là tên nương tử sao? Hắn khó khăn lên tiếng.

- Ta tên Lạc Xuyên. Nàng nhàn nhạt đáp, ngữ bộ không muốn nhắc lại.

Hắn nghe xong nằm trở về, miệng lẩm bẩm "Tên nương tử là Lạc Xuyên... Xuyên nhi"

Nàng lắc đầu, "Ngốc tử".

Quân Vũ một hồi vẫn không ngủ, hình như... còn suy tư điều gì khuôn mặt nhăn nhó hết mức, nàng quay sang thấy vậy, nhú mi:

- Vũ, người còn nghĩ cái gì tới cau có mặt mày rồi?

Hắn giật mình, mặt cúi xuống, ửng đỏ.

Lạc Xuyên lo lắng áp lòng bàn tay vào trán hắn, sợ hắn ốm sốt, nhưng trán hắn rất mát, hiển nhiên khỏe mạnh.

Hành động này của nàng càng làm hắn giật mình, Lạc Xuyên lập tức rút tay lại. Nàng nhất thời quên mất... tay của nàng, rất lạnh... Nhưng, cánh tay chưa kịp trở về đã bị hắn tóm lại.

- Nương tử... nàng... có yêu vi phu hay không? Hắn ấp úng hỏi, mặt lại thêm đỏ, nhìn rất đáng yêu.

Nàng bật cười, thì ra hắn vẫn quan tâm cái này mà suy nghĩ, đặt một nụ hôn nhẹ lên cái trán cao của hắn mới trả lời:

- Nếu người cứ ngốc, ta sẽ thích người!!

Đồng tử Quân Vũ dần nở, vừa rồi hắn còn thụ sủng nhược kinh vì nụ hôn của nàng, khi nghe nàng nói xong lập tức ngây ngô cười, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc cùng mãn nguyện:

- Vi phu rất ngốc, nương tử rất yêu vi phu... vi phu rất ngốc...

Hắn cứ lú lo lặp đi lặp lại câu nói, tới khi mệt mới thiếp đi.

Đêm dài trở nên ngắn ngủi, dư vị ngọt ngào lan tỏa trong không khí khiến căn phòng ấm áp lạ thường, ngốc tử cũng có mộng đẹp!

Ngày tháng vẫn tuần hoàn qua đi, hơn hai tháng tay nàng đã khỏi hắn, Quân Vũ càng ngày càng quấn nàng. Hôm nay, hắn đặc biệt hẹn nàng đi ngắm hoa, không biết là ai bày cho hắn. Nàng khẽ thở dài, ngốc tử này, ai nói gì cũng nghe.

Ở hậu viện có một vườn hoa, hắn nói là do hắn tự tay trồng, nàng thực sự nghi ngờ. Một hoa viên lớn như vậy, mỗi cây hoa lại đẹp đến rục rịch như vậy... một kẻ ngốc có thể trồng ra sao?

Lạc Xuyên nhìn về phí Quân Vũ, hắn đang nô đùa cùng mấy con hồ điệp, thỉnh thoảng lại vẫy tay gọi nàng tới chơi cùng. Nàng lắc đầu, đầu còn là đứa trẻ nữa.

Thời gian... đúng là chẳng chờ đợi ai!

Tuổi thơ của nàng cũng không được vô tư lự như hắn. Giờ, có muốn cũng chẳng quay lại được. Lúc trước là nàng quá khô khan, cố chấp!

Lạc Xuyên đột nhiên đứng dậy, bước về phía hắn.

Nàng vẫn có thể làm... đầu còn nhiều thời gian để lãng phí, không ai cấm nàng, nàng việc gì phải gò bó bản thân. Nàng đúng là ngốc quá!

- Vũ, ta đến chơi cùng ngươi.

Nàng hô to, hắn quay ra cười lớn động tác vẫy tay càng nhiệt tình. Ánh nắng đầu hè rực rỡ chiếu xuống người hắn và nàng, ấm áp vô cùng.

Lạc Xuyên bước nhanh về phía Quân Vũ, khung cảnh phía trước thật sự rất đẹp, đẹp đến mức làm nàng chói mắt, hàng mi phải hạ xuống để bóng tối bao phủ đôi mắt, dầu vậy trong đầu nàng vẫn có thể thấy Quân Vũ đang vui vẻ chờ nàng tới, trên môi tự vẽ lên tiểu dung xinh đẹp.

Dưới ánh nắng ấm áp, thân hình mảnh mai của nàng ngã xuống, Quân Vũ tắt ngấm nụ cười, hắn lao như tên đờ lấy nàng, miệng không ngừng gọi "Xuyên nhi... Xuyên nhi...".

Nương tử của hắn, người nàng hảo lạnh!

Hắn, hảo đau lòng!

Đã là hè, thời tiết dù có nóng nực nhưng tâm hắn vẫn lạnh lẽo, bởi vì, nương tử của hắn chưa tỉnh!

Lạc Xuyên bất tỉnh đã ba ngày, da mặt tái nhợt, cơ thể lạnh lẽo giống như... xác chết! Nếu không phải nghe được hơi thở yếu ớt của nàng, hắn chắc chắn nghĩ nàng chết rồi... Như vậy, hắn thực lo sợ!

Hắn tìm rất nhiều đại phu, ngay cả ngự y trong cung cũng đòi phụ thân xin tới khám cho nàng, nhưng không ai xem ra nàng bị bệnh gì. Nàng vẫn nằm yên bất tỉnh.

Nương tử... nàng không thương vi phu sao?

Đã từng nói, sẽ bên nhau đến bạc đầu.

Đã từng hứa, sẽ bảo vệ nàng.

Đã từng nói, hắn ngốc, nàng sẽ thích.

Đã từng, đã từng... mỗi ngày kề cận thành thói quen!

Quân Vũ thờ thần ngồi cạnh giường, tay nắm chặt bàn tay lạnh giá của nàng, vô cùng khó chịu...

Không có nàng, rất buồn chán.

Không có nàng, rất lạnh lẽo.

Không có nàng, rất rất đau, ở tâm này!!!

Xuyên nhi... nàng định bỏ hắn một mình sao?

Hôm ấy, có một đạo sĩ đi ngang qua phủ, nằng nặc đòi vào gặp nàng.

Hắn đưa lão tới phòng, đạo sĩ nhíu mày, bấm bấm đốt ngón tay, sau đó bước tới bên giường dùng đầu cây phát trần gõ ba nhịp lên trán nàng miệng lầm bầm đọc chú, nàng liền tỉnh.

Lạc Xuyên hồi hồn, bật dậy, ngay lập tức nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Quân Vũ. Hắn ôm rất chặt, mặt vui vào vai nàng, cảm nhận bên vai ẩm ướt, khoé mắt nàng cũng chảy lệ.

Đạo sĩ nhìn vậy lắc đầu:

"Vạn ban gian thị mệnh, bán điểm bất do nhân.

Càng níu kéo chấp niệm càng nhiều.

Chấp niệm càng nhiều, thương tổn càng lớn.

Vẫn là nên buông trả, thứ không phải của mình lại nghịch thiên có được, ắt hoạ đôi bên..."

Nàng kinh hãi ngược lên nhìn về phía đạo sĩ, bóng dáng lão đã biến mất lúc nào...

"Chấp niệm càng nhiều, thương tổn càng lớn..."

Thứ không phải của mình lại nghịch thiên có được...

Hoạ đôi bên...?

Nên buông trả...?"

Nàng không muốn. Buông trả? Làm sao buông? Làm sao dễ dàng?

Nàng luyến tiếc hắn, luyến tiếc tháng ngày bên hắn, luyến tiếc cuộc sống vô ưu của hắn...

Nàng, luyến tiếc được sống, cùng hắn.

Ngốc tử, người nói nàng nên làm sao đây?!!

- Nương tử... không cần tin đạo sĩ, chỉ cần ở bên vi phu, vi phu nhất định bảo vệ nương tử. Đừng bỏ mặc vi phu...

Giọng hắn nỉ non khẩn cầu, nàng lại càng thương tâm. Hắn hiểu nàng nghĩ gì sao?

Vậy...

Vũ, người có thể quên nàng được không?

Vũ, người có thể tiếp tục như trước vô ưu vô sầu được không?

Vũ, người có thể không khóc không?...

Là, nàng sai rồi, thực sự sai sao?

- Nương tử...

Hắn thấp thỏm gọi nàng.

- Ủ, Vũ.

- Ở bên vi phu...

Giọng hắn nghẹn ngào, tha thiết như cầu xin.

- Ủ, ta sẽ luôn bên người.

Chỉ là, không được lâu thôi...

Nàng nhắm mắt, bất lực tựa vào lồng ngực hắn, thật muốn khóc lớn.

- Nga, nương tử thương vi phu nhất.

Hắn cười, nhưng lệ vẫn không ngừng, vòng tay cũng siết chặt hơn.

- Ngốc tử...

Ánh dương phủ màu vàng nhạt lên từng cánh hoa, Lạc Xuyên nhàn nhã nằm tắm nắng ở hoa viên, sắc mặt vẫn nhợt nhạt nhưng đã tươi tỉnh lên nhiều. Tận mắt thấy hắn đang chăm chú cắt tỉa, chăm sóc từng nhành hoa thì nàng thực sự tin hắn có tài trồng hoa đấy! Cũng không phải ngốc, cái gì đều không biết.

Phu nhân tướng quân từ xa nhìn một cảnh này nhẹ bước lại, ngồi xuống, đồng thời đưa tay lên chặn, ý bảo nàng không cần đa lễ. Nàng ta thở dài nhìn nàng thương tiếc:

- Điệp nhi... Vũ nhi, hần rất yêu thương ngươi. Tuyệt đối đừng phụ hần. Phải mau khỏe!

Lạc Xuyên khẽ gật đầu, lần này, nàng ta là thật tâm mong nàng khỏe. Quả nhiên tình mẫu tử thiêng liêng, vẫn là vì thương hần mới thương nàng.

Mấy hôm, mẫu thân hần đều tới nói chuyện cùng nàng, còn dạy nàng khâu khăn, hần một bên không biết làm gì lại tìm cách "đuổi" nương của mình về. Nàng lườm hần nghịch ngợm, hần lại vô cùng đắc thắng hả hê.

Vào hè nóng oi, nàng vẫn không hề cảm nhận được, cơ thể luôn lạnh ngắt, Quân Vũ lại nói người nàng rất mát, mỗi tối đều ôm nàng ngủ tới sáng dậy mới buông.

Một ngày, phu nhân tướng quân không tới, Quân Vũ cũng không ở phủ, hình như hai người bọn họ đi lễ chùa, Lạc Xuyên vì sức khỏe yếu, hần không cho đi. Nàng nhàn chán ngồi bên cửa sổ khâu túi thơm đợi hần về, bất cẩn để mũi kim đâm vào tay, rất nhanh một giọt máu đỏ tươi liền nổi lên. Nàng thần người nhớ lại những lần như vậy Quân Vũ đều không cho nàng làm tiếp, hần sẽ chỉ vào tim phụng phịu: "Nương tử đau tay, vì phu sẽ đau tim!"

Đúng là gốc tử này!

Nàng lắc đầu tự cười, hần mới đi chưa đến nửa buổi nàng đã sinh nhớ nhung rồi sao?

- Nương tử, nương tử, vì phu về rồi.

Nàng kinh hỉ quay người lại, thấy hần, môi lại khẽ vẽ lên tiểu dung xinh đẹp, Quân Vũ nhìn tới ngẩn người mới lật đặt chạy lại:

- Nương tử xinh đẹp, có nhớ vì phu hay không?

- Nhớ, người đi có mệt không?

Nàng lấy khăn lau mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán hần. Quân Vũ hí mắt hưởng thụ.

- Tặng nương tử này.

Hần dâng lên trước mặt nàng một chùm hoa màu vàng cam rực rỡ, hương thơm toả ngát.

- Đây là...

Nàng kinh ngạc nhận lấy chùm hoa, ngắm nhìn, không hiểu sao khi thấy chùm hoa này tâm tình đột nhiên hoan hỉ lạ thường, phút chốc quên hết phiền não.

Quân Vũ thấy nàng thích thú liền nhanh miệng giải thích:

- Nương tử, đây là hoa Vô Ưu, vì phu xin đại sư ở chùa về cho nương tử đây. Đại sư nói chỉ cần ngắm hoa sẽ lạc quan vui vẻ, không sầu không lo. Vì phu muốn nương tử cũng vậy!

- Ừm, quả nhiên là vô ưu... Nàng mỉm cười, tay nâng niu chùm hoa, không rời mắt. Hần, thực sự đối với nàng rất tốt.

- Phải rồi, Vũ, cho ngươi này.

Nàng cầm túi thơm đeo vào đai lưng hần, cũng hay nàng vừa khâu xong. Hần vui vẻ đeo túi thơm liền chạy ra ngoài, nàng không hiểu hần định làm gì đành chạy theo trông chừng. Đến nơi chợt có chút hối hận, không ngờ hần lại đi khoe với từng người trong phủ "Nương tử khâu túi cho ta đây", aizz, gốc tử!!!

Sáng sớm, mặt trời vừa mới nhô lên, Quân Vũ đã vội vã rộn ràng chuẩn bị đồ đạc đưa nàng đi ngắm hoa. Tối qua nàng nói rất thích hoa Vô Ưu, hần liền hứa sẽ đưa nàng đi ngắm. Cũng may thời tiết dịu mát hơn mọi ngày, nếu không cơ thể này thực sự mệt chết!

Nàng bước vào điện thờ thấp nham, chủ trì nhìn thấy nàng liền lắc đầu, miệng mấp máy: "Khổ ải bi ai! "

Nàng cúi đầu, rũ mi, nàng hiểu! Nhưng đầu vừa cúi xuống nàng liền thấy bàn tay to lớn của hấn bao phủ lấy tay nàng, kéo nàng đi:

- Có thể đi ngắm hoa rồi nương tử.

Hấn tươi cười nhìn nàng, cước bộ như muốn chạy, không lâu sau đã đem nàng tới gốc Vô Ưu lớn. Tán cây to bao trùm một khoảng sân chùa tạo bóng mát, từng chùm hoa rực rỡ nở rộ trên nền lá xanh, thật bắt mắt.

Nàng cùng hấn ngồi dưới gốc cây hồi lâu mới cáo biệt chủ trì trở về. Lúc đi còn được tặng vài chùm hoa, Quân Vũ hào hứng nhận lấy, cảm tạ. Trên xe ngựa, hương hoa thơm mát thoang thoảng khiến nàng dễ chịu, quên đi sự rung lắc khó chịu của xe. Quân Vũ ngồi bên lấy ngón tóc của nàng nghịch nghịch.

Đột nhiên xa phu ngã xuống, ngựa cũng hoảng loạn hí lên, bên ngoài có tiếng gì đó vun vút lao tới cắm vào thành xe, là tên. Nàng kinh hãi nhìn mũi tên xuyên qua lớp vải ở cửa sổ, vụt qua trước mắt. Đầu óc trống rỗng, chuyện gì đang xảy ra? Âm toán? Kẻ nào lại muốn ám toán nàng và ngốc tử này chứ? Đạo tặc? Lúc đi cũng không mang theo gì đáng giá, nàng và hấn có gì để bọn hấn nhìn trúng?

- Đừng sợ.

Giọng nam trầm ổn và từ tính, nàng quay sang kinh ngạc, là hấn?

Quân Vũ ôm gọn nàng phi thân ra ngoài. Gác nghỉ hoặc sang một bên, nàng lo lắng nhìn phía trước một trời mũi tên đang phi đến, làm sao né hết được?

Hấn đặt nàng phía sau xe ngựa tránh tên, miệng vẫn tươi cười, nhỏ giọng an ủi:

- Đừng chạy ra ngoài, vi phu sẽ bảo vệ nàng.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn lao ra, chỉ nhẹ phát tay áo, những mũi tên như mất đà, rơi lả tả, còn chưa kịp thở phào một đám hắc y nhân từ đâu lại xông ra. Nhiều người như thế, dù có là cao thủ cũng khó thoát. Hấn có thể chống đỡ được không?

Nhưng nàng thực sự xem thường hấn rồi, qua lại vài phút Quân Vũ đã hạ gục hết đám hắc y, một sợi tóc cũng không thay đổi.

Lạc Xuyên thở hắt ra, vuốt vuốt lồng ngực, hấn thấy thế lo lắng quay lại chỗ nàng, chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính...

Trong đám hắc y còn sót một tên gượng người dậy dùng chút sức lực cuối cùng cầm thanh kiếm phi thẳng lồng ngực Quân Vũ. Hấn lại không nhận ra...

Tâm nàng thất lại, chân nhanh hơn não, Lạc Xuyên phi người, đẩy hấn qua, đầu kiếm vô tâm, vô mắt cứ thế xuyên qua ngực nàng, máu theo lưỡi kiếm tuôn ra nhuộm đỏ y phục vốn là màu vàng nhạt. Nàng không thấy đau, tâm vô cùng thoải mái, khoe môi kẻ cong lên hạnh phúc nhìn hấn:

- Vũ, người không sao... tốt rồi...

- Xuyên... Xuyên nhi... không, Xuyên nhi...

- Nương tử, nàng sao lại ngốc như vậy? Sao lại lao ra? Nương tử...

Hấn điên cuồng gọi nàng, Lạc Xuyên cố gắng mấp máy môi hỏi hấn:

- Vũ... người... không ngốc?

- Không, vi phu ngốc, rất ngốc, nương tử, nàng tuyệt đối không được bỏ vi phu...

- Ngốc tử, ngoan, vô ưu...

Nàng nhắm mắt lại, đã không thể phát ra tiếng nữa rồi... cảm nhận trên da mặt lạnh lẽo có dòng nước ấm nóng chảy qua.

Là lệ của hấn... hay của nàng?

Nàng không muốn quan tâm nữa, nàng mệt rồi, muốn ngủ, mãi.

Hắn thực sự rất ồn ào, nàng mệt như vậy lại cứ lơ nhõ không ngừng...

- Nương tử, nàng nói vì phu ngốc sẽ thích, tại sao giờ lại không thương vì phu rồi?
- Nương tử, nàng nói sẽ ở bên vì phu, tại sao lại bỏ mặc vì phu?
- Nương tử, nàng nói vì phu ngốc, tại sao nàng cũng ngốc như vậy?!!
- Nương tử, nàng có thể tỉnh lại trả lời vì phu hay không? Cầu xin nàng...

Nàng trả lời như thế nào đây? Chỉ có thể là do nàng ngốc, ngốc đến mức bị bạn thân hại chết, ngốc đến mức mới để ngốc tử lừa gạt bấy lâu.

Không, hắn đâu có ngốc! Người ngốc từ đầu đến cuối chỉ có nàng.

Nhưng, nàng không hối hận.

” Vũ, nếu được, kiếp sau có thể lại gặp người được chứ...?”

- Nương tử, kiếp sau nhất định vì phu sẽ lại là tướng công nàng... Ngốc tử!

Nghe đồn, sau khi nương tử mất vì bệnh, ngũ công tử ngốc nghếch của phủ tướng quân quy y cửa phật tại Vô Niệm Tự.

Nghe đồn, trong Vô Niệm Tự trồng rất nhiều Vô Ưu Thọ, mỗi cây đều cao lớn, hoa nở quanh năm không tàn lụi.

Người dân mỗi lần đến cúng bái đều choáng ngợp bởi sắc hoa Vô Ưu, nhất thời quên hết thế sự, không sầu không lo, không toan không tính.

Không lâu sau khi chủ trì Vô Niệm Tự mất, người ta tìm thấy một phong thư giấy đã phai màu của người.

Trong thư có đoạn viết: "... Năm xưa vì gia cảnh phức tạp, ta giả ngốc gạt người, đợi thời cơ đến hành sự. Không ngờ lúc ấy gặp nàng, mọi tham vọng, tư tính đều muốn buông bỏ, cùng nàng một đời yên ổn. Chỉ có thể trách ta tạo nghiệt, lại để nàng gánh chịu. Hối hận một đời, lương tâm cắn rứt mới quy y nương nhờ cửa phật, cầu phúc cho nàng siêu thoát độ kiếp. Chỉ mong, kiếp sau có thể cùng nàng làm kẻ ngốc vô ưu vô sầu..."

5. Chương 5: Đoản Tình Kiếp: "ngốc Tử"(ngoại Truyện)

Thường nghe nhân nói, bước đến chốn hoàng tuyền phải đi qua ngàn dặm Bỉ Ngạn, tới gốc Bồ Đề uống canh Mạnh Bà mới được đi lên cầu Nại Hà sang bên kia Vong Xuyên chuyển kiếp... Mà hắn lại đang lạc giữa ngàn dặm hoa kia.

Quân Vũ ngập ngừng cước bộ, xung quanh đều đỏ rực sắc hoa Bỉ Ngạn, loại hoa tràn đầy ý niệm bi thương như vậy... hắn lo lắng, lúc trước nàng đến đây liệu có phiền lòng?

Tại sao không phải Vô Ưu? Như vậy nàng có thể nhớ đến hắn, cũng không sầu không bi...

- Người muốn tìm Vô Ưu Thọ?
- Sao người biết?

Hắn quay sang, kinh ngạc hỏi nam tử đang đi tới, một thân vận bạch y bất nhiễm, ba ngàn ngàn ty đen óng tựa thác nước buông thả.

Y liếc qua hắn rồi bình thản đi qua, một lúc sau trong không gian vọng lại tiếng y:

- Đi theo hướng đó, tới gốc Bồ Đề tự thấy "vô ưu".

Hắn nghi hoặc, người đến nơi đây không phải đều sẽ chuyển kiếp hay sao? Mà hướng y đi lại ngược với hướng tới gốc Bồ Đề. Không, rõ ràng là hắn vừa từ nơi đó trở lại...

Thì ra không phải ai cũng muốn đầu thai sang kiếp khác?

Quân Vũ tiếp tục đi về phía trước, bóng Bồ Đề lớn đã hiện dần. Dưới gốc cây thấp thoáng dáng liễu mảnh mai đang say giấc.

Quân Vũ kinh ngạc mở lớn mị nhãn, bàn tay nắm chặt lại, tâm hoảng loạn... thư thái đó thật giống nàng.

Hơn nửa đời nơi cửa Phật vậy mà hần vẫn không thể quên bóng dáng hồng nhan xưa...

Hần bước tới gần gốc Bồ Đề, nhìn chiếc bát bên cạnh mỹ nhân đang ngủ, là canh Mạnh Bà... vậy nàng ta chắc chính là Mạnh Bà, không ngờ lại đẹp như vậy, hơn nữa nhìn thật giống thiếu nữ!

Năm đó gặp nương tử, nàng cũng chỉ trông tầm tuổi ấy, không biết nương tử đã đầu thai vào nhà nào, cuộc sống có tốt không, có còn nhớ kiếp trước cùng hần hay không?

Nếu nàng có quên hần, không sao, hần sẽ không quên đi nàng, sẽ tìm nàng, sẽ khiến nàng yêu hần...

Cho nên canh Mạnh Bà kia, hần không cần. Vì vậy, nhân lúc Mạnh Bà đang say giấc, hần nên đi thôi.

- Đứng lại!

Quân Vũ giật mình, xoay người, thâm thán, trời không thương hần!

Mạnh Bà bất ngờ tỉnh, nàng ta vừa nhìn thấy Quân Vũ hai mắt liền mở lớn, đồng tử ánh lên những tia phức tạp.

Hần như kẻ trộm bị bắt tại trận, không hiểu sao theo phản xạ, ngay lập tức ánh mắt hần đại ra, miệng nhoẻn cười, mặt vui vẻ tiến lại chỗ Mạnh Bà:

- Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ nói ta sao?

Hần muốn giả ngốc nha!

- Ủ, gọi người.

Mạnh Bà thấy hần ngốc không những không kinh ngạc mà lại có chút vui mừng, hần khó hiểu hỏi:

- Tỷ tỷ chính là Mạnh Bà sao?

- Nga kẻ ngốc cũng biết ta là Mạnh Bà sao? Người muốn qua cầu?

Nàng giả hoạt cười, khiến hần trong lòng càng nghi hoặc, nhưng bên ngoài vẫn ngây thơ giả ngốc a.

- Ta không có ngốc nha "Mạnh Bà tỷ tỷ". Có thể cho ta qua cầu không?

- Có thể, chỉ cần uống cái này là được qua.

Mạnh Bà cầm bát canh đưa cho hần. Quân Vũ nhận lấy, đưa lên trước mũi hít hít vài cái, nhăn mặt, lập tức nhét bát canh lại tay Mạnh Bà:

- Mạnh Bà tỷ tỷ, nước này thật thú vị a. Uống vào có chết người không a?

- Người vốn dĩ đã chết rồi, mau uống đi.

Mạnh Bà lườm hần, đặt lại bát canh vào bàn tay hần.

Quân Vũ ưỡn khuỷu nhìn Mạnh Bà, nàng ta lại không hề bị vẻ mặt ấy lung lay, hần đành đặt bát canh xuống chỗ cũ, hai ngón tay cái gậy đi gậy lại vào nhau.

Mạnh Bà cúi người hỏi hần:

- Sao còn chưa chịu uống?

- Nhất định phải uống sao Mạnh Bà tỷ tỷ? Hần hai mắt dưng dưng nước ngược nhìn Mạnh Bà.

Nàng ta mỉm cười, miệng nhỏ nhẹ nhàng:

- Nếu không uống, đi lên cầu Nại Hà mỗi bước đều phải chịu địa lôi giáng xuống, hồn phách phân tán, không còn cơ hội đầu thai đâu.

- Vậy Mạnh Bà tỷ tỷ công ta qua cầu đi, tỷ tỷ là người của địa phủ chắc sẽ không phải chịu địa lôi đầu phải không? Như vậy ta không cần uống canh kia cũng qua cầu được rồi.

Hắn bật dậy, hai mắt long lanh nhìn Mạnh Bà, một chút dấu vết nước mắt lưng tròng vừa rồi cũng không còn!!

Mạnh Bà đen mặt nhìn hắn, rồi lại bật cười:

- Ngốc tử, ta sẽ mệt chết vì công ngươi, như vậy cũng không được đâu.

Hắn ủ rũ lại ngồi xuống, hai ngón tay cái gảy qua gảy lại, im lặng. Mạnh Bà khẽ thở dài, lại hỏi hắn:

- Vì sao không muốn uống?

- Uống rồi đầu thai sẽ quên nường tử. Hắn đáp

- Ngươi rất yêu nường tử sao?

- Rất, rất, rất yêu. Hắn nhấn mạnh.

(Điều quan trọng cần nói ba lần.)

- Ngốc tử...

Giọng Mạnh Bà bỗng nhiên nhỏ lại, giống như nói thầm, nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy... tiếng gọi ấy như mắc lại ở cổ họng, nghe thật thân thiết, thật giống, rất giống...

- Lạc Xuyên, ngươi lại gạt ta, Diêm Vương rõ ràng tìm ngươi, kêu ngươi mau đầu thai đó.

Từ xa, một bà lão tóc bạc, vội vã đi tới, trên mặt vừa giận dữ, vừa bất đắc dĩ nhìn nàng. Lão bà này mới là Mạnh Bà chân chính.

Lão bà bước đến trước mặt nàng gắt giọng:

- Lạc Xuyên, ngươi tới bao giờ mới chịu đi đây?

Không còn nghi ngờ gì nữa, là nàng, là nường tử của hắn, Lạc Xuyên... Xuyên nhi...

Quân Vũ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhìn nàng đến bất động, nhất thời không biết nên làm gì.

- N..ường tử... Hắn khó khăn cất giọng, hắn sợ đây không phải sự thật, hắn sợ nàng sẽ tan biến ngay trước mặt hắn lần nữa.

Nàng im lặng, không nhìn hắn.

Lúc này Mạnh Bà mới chú ý tới hắn, bà khó hiểu hỏi nàng:

- Hắn là người tới đầu thai sao Lạc Xuyên? Ngươi không phải lại giả dạng lão bà ta đấy chứ?

- Lạc Xuyên... là ai vậy? Hắn... ta không quen a.

Lạc Xuyên ngậy người nhìn Mạnh Bà, hai mắt vô tội quay sang nhìn hắn. Nàng cũng biết giả ngốc rồi nha. Là người dạy nàng đó Quân Vũ!

Hắn lắc đầu cười khổ. Tưởng là bản thân lừa người không ngờ lại bị người lừa, aiz, hắn ngốc thật rồi sao? Như vậy lại không nhận ra nàng...

- Ngươi... nha đầu này, còn giả ngốc.

- Nga, ta không ngốc nha! Nàng vui vẻ đáp.

- Mau đi đầu thai cho ta, cả ngươi nữa.

Mạnh Bà tức giận cúi xuống cầm bát canh rồi đưa ra trước mặt hai người, hắng giọng:

- Ngươi và hắn, ai uống trước?

Nàng nhìn hắn, hắn nhìn nàng, ánh mắt giao nhau vài giây giảo hoạt, quay sang nhìn Mạnh Bà, ánh mắt đại ra, miệng nhoẻn cười, vẻ mặt ngây thơ, đồng thanh hỏi:

- Nhất định phải uống sao?

- Nếu không uống, đi lên cầu Nại Hà mỗi bước đều phải chịu địa lôi giáng xuống, nếu hồn phách phân tán, không còn cơ hội đầu thai đâu.

Mạnh Bà tốt bụng giải thích.

- Vậy Mạnh Bà lão bà công ta qua cầu đi, lão bà là người của địa phủ chắc sẽ không phải chịu địa lôi đâu phải không? Như vậy ta không cần uống canh kia cũng qua cầu được rồi. Cả hai "kẻ ngốc" tiếp tục trầm miêng một lời.

Mạnh Bà cảm giác trên đầu có mấy con quạ đen đang bay qua, làm việc dưới địa phủ mấy ngàn năm rồi bà chưa từng gặp loại người nào như hai người trước mặt. Muốn tức chết bà già này sao?

- Hừ, các người muốn phản sao? Còn không uống ta sẽ xin Diêm Vương đại nhân nhốt các người lại, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Quân Vũ nắm lấy tay Lạc Xuyên, uỷ khuất nhìn Mạnh Bà:

- Lão bà bà, nương tử nói ta không được quên nàng.

- Vậy Lạc Xuyên, người uống trước đi. Mạnh Bà đưa bát thuốc sang phía nàng.

- Mạnh Bà, tướng công ta bị ngốc, sẽ không biết tìm ta, nếu ta quên hẳn, sau này làm sao gặp lại.

Lạc Xuyên vẻ mặt thành thật khai báo "tướng công nàng bị ngốc".

- Vậy người uống đi. Mạnh Bà chuyển bát canh sang phía hắn.

- Lão bà bà, ta nói rồi, ta không được quên nương tử. Hắn tiếp tục uỷ khuất.

Mạnh Bà lại lật đật đưa bát canh ra trước mặt Lạc Xuyên.

- Mạnh Bà, ta nói rồi, ta không được quên tướng công. Nàng tiếp tục thành thật.

- Các người... rốt cuộc ai là nương tử của người? Ai là tướng công của người? Mau nói, ta sẽ kêu Diêm Vương cho người đó chết sớm một chút để các người gặp nhau.

Mạnh Bà sinh khí tới run người, hít thở cũng không muốn thông luôn rồi.

- Là nàng/Là hắn.

Nàng và hắn một tay nắm tay đối phương không buông, tay còn lại chỉ về phía nhau.

Mạnh Bà trợn mắt, ngã bệt xuống gốc Bồ Đề tức đến bất tỉnh nhân sự.^^!

- Nương tử, là nàng thật sao? Hắn âu yếm hỏi nàng, bàn tay siết chặt hơn.

- Ừm, là ta, Vũ. Đây mới là hình dạng thân thể thật sự của ta. Nàng mỉm cười, đầu tựa vào lồng ngực hắn.

- Là nàng thì tốt rồi.

- Ừm, ta đã đợi người, cuối cùng người cũng đến.

- Nương tử, nàng thật ngốc, sao không chịu đi đầu thai?

- Sợ người ngốc, xuống đây sẽ không chịu đầu thai.

Nàng liếc hắn, như cố ý gợi lại chuyện hắn giả ngốc lúc này. Quân Vũ vô tội híp mắt cười:

- Vậy chúng ta bây giờ có thể cùng nhau bước tiếp rồi.

Lạc Xuyên khẽ chau mày nhìn lên cầu Nại Hà, liệu nàng và hắn có vượt qua được Địa Lôi trận kia không?

- Hì, nương tử xinh đẹp, nàng đừng sợ, vì phu nhất định bảo vệ nàng.

Quân Vũ nhìn nàng lo lắng, bàn tay bao trọn lấy những búp măng của nàng, hắn cười ấm áp, rắn chắc nói, giồng hết ngày đó hắn luôn miệng hứa bảo vệ nàng. Lạc Xuyên gật đầu:

- Không sợ, ta tin người.

Quân Vũ nghe vậy khoe miệng lại càng cong, hân hào hứng kéo nàng bước đi, miệng không quên hỏi:

- Cùng vi phu một đời một kiếp vô ưu được không nương tử?

- Phải là muôn đời muôn kiếp.

- Vậy thì muôn đời muôn kiếp vô ưu được không, nương tử?

- Ừm. Ngốc tử. Muôn đời muôn kiếp vô ưu.

Nàng cong cong phiến môi đắc ý, kiễng chân nhẹ hôn lên má hắn. Quân Vũ một thoáng ngây người, ngàn dặm Bỉ Ngạn đỏ rực bỗng rung rinh tô màu lên má hắn. Vong Xuyên thủy phản chiếu hình ảnh đôi phu thê, dưới gốc Bồ Đề, cạnh cầu Nại Hà, bên đá Tam Sinh, hẹn ước muôn đời...

Mạnh Bà giật mình tỉnh lại, vội đảo mắt nhìn xung quanh gốc Bồ Đề nhưng đã không thấy Lạc Xuyên và Quân Vũ nữa. Chợt thấy thấp thoáng bên kia Vong Xuyên thủy có hai dáng người, một cao lớn, một mảnh mai đi song song. Hai người nắm tay nhau quay lại nhìn bà cười đắc thắng, rồi cùng biến mất sau ánh sáng vòng luân hồi.

Mạnh Bà rời ánh mắt nhìn những vết địa lôi nứt nở loang nổ, cùng những vết máu đỏ tươi trên cầu Nại Hà, lắc đầu...

Trên đời sao lại có hai kẻ ngốc đến vậy?!! Các người có biết nếu nắm tay nhau cùng chuyển kiếp sẽ vào cùng một nhà, sinh cùng một lúc hay không?

Aiza, đừng trách lão bà này độc ác, chỉ tại các người quá ngốc mà thôi!

Sau một thời gian cần rút lương tâm vì ngược hai đứa nhỏ, Miêu dưới sự ủng hộ kết HE đã quyết định viết ngoại truyện này. Mong phần nào giảm bớt tính bi kịch. Cảm ơn m.n đã ủng hộ a

~~Dạo gần đây Miêu có lập một page về ngôn tình và game, cầu mọi người ghé thăm a

.

s://m.facebook.com/Hoatrungphong/

Page tuyển ad dài hạn nha

6. Chương 6: Nguyệt Tư (1)

Lâu lắm rồi mới đăng đoạn mới, không biết có bị giảm tay nghề không.

M.n đi qua nhớ ghé cmt nhận xét nha*.*

Người kinh thành của Tề quốc vẫn đồn nhau rằng Loan phủ có vị tiểu thư năm nay vừa tròn hai mươi, nàng ta nhan sắc tầm thường, tài nghệ không có, tính tình kì quái lại cao ngạo, đến nay vẫn chưa có ai đến hỏi cưới. Phụ mẫu nàng dù lo lắng cũng bất lực trước sự ương ngạnh của nàng.

Mà... vị tiểu thư Loan Thiên Doanh đó chính là ta.

Ta vốn đang nằm cấp cứu vì bệnh tim tái phát nhưng không hiểu sao linh hồn lại lạc tới Tề quốc này nhập vào thân thể Loan Thiên Doanh khi nàng ta mười tuổi, tính ra đến nay cũng được 10 năm rồi. Từ khi mười lăm, phụ mẫu đã tìm nhiều mối gán ghép cho ta, nhưng với tư duy của người hiện đại, ta đâu cần cái gọi là thành lập gia thất? Mỗi lần nhắc tới chuyện này ta đều thẳng thừng từ chối.

- Không có người thương đến hỏi, ta tuyệt đối không gả. Ta lần nữa cứng rắn trả lời Bắc Đệ quận chúa. Nàng là người hợp tính duy nhất của ta ở đây, cũng có thể coi là bằng hữu duy nhất. Không hiểu sao dạo gần đây mỗi lần gặp nhau Bắc Đệ lại thúc giục chuyện thành thân của ta, ngược lại nàng ta cũng 18 rồi không biết tự lo cho mình đi.

- Thiên Doanh, người có thể phải lòng ai chứ? Bắc Đệp lắc đầu nói.

Lười quản nàng giống mẹ già lo con, ta nháy mắt chống cằm nhìn xuống dưới lầu, băng quơ đáp:

- Hiện tại, không có!!!

-----***-----

Cảnh xuân vẫn đẹp, hồ nước vẫn trong, mây vẫn hờ hững, gió vẫn phiêu phiêu thổi, tuổi xanh còn dài hà cớ chi ta lại muốn mình rơi vào ái tình gian khổ cơ chứ? Nghĩ bụng mà ta bật cười...

Ta đã từng nghĩ là như vậy, đã từng vô ưu kiêu ngạo như thế.

Nhưng thời gian trôi đi, chữ ngờ nào có ai học được, chữ ái nào có ai dàn xếp được?

Khi ta nhận ra mình sa vào vòng xoáy của tình kiếp thì đã quá muộn. Ta có thể vờ như không biết, vờ như không thấy, vờ như không sao... Nhưng tâm ta vẫn từng chút từng chút nhói đau!

Lần ấy dạo chơi cùng Bắc Đệp gặp hấn giữa lúc hiểm nguy mới biết thế gian thì ra có người còn cao ngạo hơn mình. Tâm lần đầu rung động!

Tiêu Thành là tướng quân trẻ tuổi vừa thắng trận trở về được nhân dân hô tụng. Dưới ánh nắng chói chang áo choàng đỏ thắm tung bay che lấp một khoảng trời, càng tôn thêm dáng người cao ngạo, khí thế vương giả uy nghiêm cùng tuần nhan băng lãnh mà tuyệt mỹ vô song của hấn. Ánh mắt hấn thanh lãnh nhìn thẳng không một gợn sóng, cả người toả ra khí chất vương tử mà lại lãnh đạm, một con người bao ngày chinh phạt trên sa trường lại không hề có chút dung tục, sát khí. Là hấn che giấu quá tốt hay ta cảm nhận kém? Ài, dù sao thì hấn cũng là đại nam nhân trong lòng các thiếu nữ, ta cũng không nên bình phẩm.

Ta cùng Bắc Đệp cưỡi ngựa từ xa lại gần vốn chỉ định là xem người mà Bắc Đệp thương nhớ lâu nay. Vì Bắc Đệp không biết cưỡi ngựa nên đành ngồi sau ta, không ngờ giữ đoạn ngựa bỗng dẫm phải vật gì đó khiến nó đau đớn nổi điên hất tung Bắc Đệp bay ra ngoài. Ta hốt hoảng giữ chặt dây cương cố gắng ghì con ngựa lại, ngoài đầu lo lắng sợ Bắc Đệp ngã sẽ trọng thương thì thấy nàng ấy đã nằm gọn trong lòng Tiêu Thành. Ta thẫn thờ phào. Thế nhưng con ngựa mỗi lúc một hoảng loạn. Bất chợt một bóng ngựa phi tới gần cạnh ta đưa tay ý muốn giúp ta. Kiêu hãnh như ta há lại sợ không khống chế được chính con ngựa của mình, ta phát tay từ chối ngược mắt nhìn người muốn giúp ta, là Tiêu Thành, hấn cúi đầu thu tay lại quay ngựa bỏ đi không chút lưu luyến, ta tự dưng có cảm giác kỳ lạ, là ta kinh ngạc, lần đầu gặp người dứt khoát như vậy, hấn thật cứ thế mà bỏ đi...

Đúng là cái tôi quá cao sẽ hại chết chính mình, hậu quả của việc cố chấp chính là cuối cùng ta ngã ngựa phải nằm giường hơn một tháng.

Ngày tháo băng ra ngoài, tiết trời đã vào những ngày đầu thu, gió thu man mác cuốn theo cả những sầu tư len lỏi vào tâm.

Nghe tin Hoàng thượng ban hôn cho Bắc Đệp cùng Thành tướng quân khắp đường phố đều xôn xao một mảng. Chả trách mấy ngày nay không thấy Bắc Đệp tới thăm. Ta buồn chán dạo quanh hồ Thiên Lưu, nơi này hữu cảnh hữu tình, liễu rủ quanh bờ, giữa hồ, sen nở tới hết tháng mười một mới tàn nhưng hương sen vẫn còn lưu mãi.

Bình thường nơi đây vốn rất nhộn nhịp, hôm nay dường như còn náo nhiệt hơn. Ta nhìn ra giữa hồ, có một chiếc thuyền lớn đầu rồng đang du ngoạn, chắc là của quan lớn nào đó, mọi người xung quanh cũng thỉnh thoảng liếc mắt, chỉ trỏ người trên thuyền. Ta nhìn theo, trên thuyền nổi bật nhất là nam tử mặc trường bào xám, toàn thân một cổ khí chất bất phàm, lãnh ngạo, thanh cao đến kì lạ khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng phải quy phục. Ta nhắm lại trong đầu, người này chẳng phải rất giống vị tướng quân Tiêu Thành hay sao?

- Ai nha...

Nghe tiếng phịch, giọng một lão bà run run vang lên, chắc là ngã rồi. Ta vội vàng chạy lại giúp đỡ bà đứng dậy:

"Bà bà, người cẩn thận một chút"

Một giọng nam khác đồng thanh cùng ta. Ta ngẩng đầu nhìn người đối diện có chút kinh ngạc: "Là Tiêu Thành", hắn vừa rồi chẳng phải ở trên thuyền sao?

Hắn cũng nhìn ta, ánh mắt lãnh đạm không nhìn ra cảm xúc gì, một đôi mắt đầy kiêu hãnh, lạnh lùng và cô độc giống như mắt của loài ưng diều, chỉ nhìn thôi cũng đủ nuốt chửng đối phương, thế nhưng điều đó lại được hắn che giấu triệt để.

Ta chợt nhớ lại lần ngã ngựa trước, vết thương tự dưng cũng nhức nhức, người này quá lãnh đạm, tâm tư khó đoán, tốt nhất không nên dây dưa.

- Lão bà bà, nếu không có hệ gì tiểu nữ liền xin cáo từ trước.

Ta nhanh chóng quay lưng trở về, không muốn ở lại, dù vậy có chút thất lễ.

- Tiểu Doanh, là muội à?

Là giọng đại ca? Sao hắn lại ở đây? À, phải rồi hắn là phó tướng dưới trướng của Tiêu Thành, trong lòng ta không khỏi thầm mắng một câu! Bất đắc dĩ ta quay đầu, cố nhếch miệng cười:

- Đại ca, huynh cũng tới ngắm cảnh.

- A, huynh đưa Thành tướng quân tới đây gặp mấy vị bằng hữu, tiện thể ghé tẽ xá dùng bữa.

"Dùng bữa, gặp bằng hữu... Ra vậy!". Ta liếc qua Tiêu Thành, hắn vẫn nhìn ta bằng ánh mắt không mặn không nhạt ấy, khuôn mặt một chút biểu tình cũng không có. Mặt đá!

Bữa tối, ta lấy lý do không khoẻ nên không thể dùng bữa cùng mọi người. Quả thật, ta vốn không thích nói chuyện với người lạ, đặc biệt là những người khó đoán, ăn cơm chung tuyệt nhiên càng không có. Nhàm chán, ta thơ thẩn ra đình viện ở hồ nhỏ trong phủ ngắm trăng.

"Minh nguyệt tư hữu

Cổ minh lạc lạc

Cổ nguyệt thanh thanh

Trung hồ súng khai."

Đầu tháng, trăng khuyết lại bị mây che khuất một phần, ánh sáng thật yếu ớt, ta bất chợt nhắm ra mấy câu thơ, có chút nhớ nhà, nhớ phụ mẫu ở hiện đại. Tuy rằng lúc đó ta bị bệnh giống như một cái phế vật, dựa vào thuốc mà sống, luôn cần người trông nom chăm sóc thể nhưng cha mẹ luôn yêu thương chiều chuộng ta hết lòng, cũng chưa từng than phiền một câu. Ôn nghĩa đó ta chưa bù đắp lại ngày nào thế nhưng lại xuyên đến nơi này. Ta thực sự là một đứa con bất hiếu...

Lúc bệnh nằm liệt giường ta luôn thích hoa súng, nó biểu tượng cho người quân tử, cho sự mạnh mẽ vươn lên, ta muốn được như vậy. Súng trong hồ cũng là do ta gieo, ban đêm khi ánh trăng chiếu rọi mặt hồ là lúc súng tím nở đẹp nhất, đẹp đến sáng toả.

- Không ngờ người bệnh còn có thể ra ngoài ngắm hoa thưởng nguyệt như tiểu thư đâu?

Ta kinh ngạc xoay người, lại là hắn. Tiêu Thành chậm rãi bước vào trong đình viện, ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu vào người hắn, khiến hắn bớt một phần hàn khí, thêm một phần thanh lãnh. Ta thực nghi hoặc, một vị tướng quân chém địch như chém cỏ lại có thể giữ được phong thái thanh lãnh như vậy?

Thấy hắn sắp tới gần, ta lạnh mặt làm ngơ, rào bước qua người hắn muốn về phòng. Con người này tuyệt đối không nên cùng một chỗ với hắn, quá nguy hiểm.

- Tại sao làm ngơ? Đối ta ẩn tượng không tốt?

Tiêu Phong đột nhiên bắt lấy tay ta kéo lại, ép ta và hắn mặt đối mặt. Ta giương mắt đối chọi với ánh mắt sắc bén như muốn lột sạch lớp nguy trang của đối phương kia, có chút tức giận:

- Tướng quân đa nghi, tiểu nữ không nghĩ một người không nhan sắc, không tài nghệ như ta lại được tướng quân bắt chuyện đâu.

Hắn nhếch miệng, tựa tiểu phi tiểu nhưng vẫn đẹp đến lạ kỳ, hắn buông tay ta ra xoay người nhìn lên trời đêm, im lặng.

Được thả ta lập tức quay người tiếp tục bước đi, sau lưng lại truyền tới âm thanh trầm trầm của nam nhân:

”Minh nguyệt tư hữu

Cố minh lạc lạc

Cố nguyệt thanh thanh

Trung hồ sủng khai.”

- Không tài nghệ thế nhưng xuất khẩu thành thơ như vậy, ha.

Hắn nghe thấy rồi! Ta ngoảnh đầu trông hắn lại chợt mê mẩn đến ngẩn người... Dưới trăng, nam tử mỗi góc cạnh đều là điêu khắc đẹp đến hoàn mỹ, toàn thân được ánh trăng bao bọc tạo lên một lớp mờ nhạt hư ảo, gió nhẹ thổi làm vài sợi tóc nhẹ lướt qua bạc môi gợi cảm của hắn, tà áo hắn phiêu phiêu cứ ngỡ thượng thân hạ phàm, thế nhưng thượng thân ấy cứ nhiên đang cười... Cảm giác da mặt có chút nóng bỏng, ta dứt khoát quay mặt đi, dậm chân rồi lập tức bỏ chạy! Xa xa truyền lại tiếng cười thanh thanh của hắn.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa hé ra ta đã bị Bắc Đệp lôi dậy. Nàng đến nhà ta sớm như vậy còn không phải vì Tiêu Thành sao? Ta sức tỉnh, phải rồi, hai người họ vừa được ban hôn, trong lòng bỗng dưng có chút khó chịu, ta cau có mặt mày bước ra ngoài hờn dỗi nói nàng:

- Bắc Đệp, ta bị thương người cũng không đến thăm sớm vậy đâu.

- Thiên Doanh, ta chính là đến thăm ngươi mà. Bắc Đệp hai má ửng đỏ, mặt mày vốn xinh đẹp hôm nay được trang điểm kỹ càng lại thập phần khuynh mỹ.

- Rõ là muốn tới xem tướng công tương lai... Ta lườm nàng một cái, nhướn miệng cười. Có lẽ nàng rất thích Tiêu Thành đi.

Ta đưa nàng đến chính sảnh mới biết Tiêu Thành không có lưu lại đây đêm qua. Nghe thấy hắn không còn ở phủ Bắc Đệp một thoáng u buồn. Ta nắm tay nàng động viên, chẳng phải còn rất nhiều cơ hội sao. Dẫu vậy, nàng vẫn bi sầu trở về. Ta lắc đầu, Bắc Đệp tương tự Tiêu Thành lâu như vậy, e rằng trong tâm đã sinh chấp niệm, yêu hắn đến si ngốc rồi...

Liệu Tiêu Thành có yêu nàng? Có đáp lại đem lại hạnh phúc cho nàng? Bắc Đệp là một cô gái tốt, ta thực sự không muốn thấy nàng bị tổn thương...

Buổi tối, ta lại ra đình viện ở hồ nhỏ ngắm trăng, trăng so với hôm qua có chút sáng, nhưng bầu trời lại không sao khiến mặt trăng trở lên tịch tịch lạ thường. Là, trăng đơn độc hay lòng người cô tịch?

Còn năm ngày nữa là đến ngày thành hôn của Bắc Đệp và Tiêu Thành. Ta chợt nhớ lại dáng vẻ Tiêu Thành hôm qua, quả thực khó mà quên được, một nam nhân lại mỹ đến xuất thần như vậy...

Dạ phong có chút lạnh, ta khẽ rung mình một cái. Sao ta lại nhớ đến hắn?

- Xem ra Loan tiểu thư vô cùng thích ngắm trăng. Giọng nói này, là của Tiêu Thành.

Ta nhìn về phía nơi phát ra âm thanh thấy hắn một thân nguyệt sắc ngạo nghễ ngồi ở mái nhà phía đối diện.

- Còn tướng Thành tướng quân đã về phủ đêm qua rồi, không ngờ vẫn lưu lại tẻ xá sao? Ta ngêng mắt nhìn hắn, thế nhưng thân ảnh nguyệt sắc kia đã không thấy đâu.

- Chính là, ta để quên đồ nên tới lấy.

Cảm giác âm thanh gần kề bên tai, da cổ có chút ngứa ngứa vì bị hơi ẩm phả vào, ta giật mình quay người lại đã thấy Tiêu Thành ngay sau mình, khinh không của hắn xuất quỷ nhập thần đến thế!

- Không biết đại tướng quân quên đồ gì sao chưa đi lấy lại tới chỗ tiểu nữ? Đêm khuya cô nam quả nữ chung một chỗ, thực dễ gây hiểu lầm.

Ta định né ra một bên cách hần xa xa chút, Tiêu Thành lại nhanh hơn một bước tóm lấy eo ta, ép sát, giọng hần khàn khàn:

- Ta để quên nàg!

Toàn thân phút chốc trần động, tâm không ngừng co rút, đồng tử giãn hết mức không tin nổi, hần như thế nào thích ta? Ta quay mặt đi tránh ánh mắt đầy ẩn tình của hần, có lẽ là hần trêu đùa đi.

- Tiêu Thành ta chưa từng đối nữ nhân nào đùa giỡn, cũng chưa từng thích ai, ngươi là người đầu tiên!

Hần nắm lấy cằm ta, ép ta đối diện hần, giọng thành khản. Ta bắt đầu rồi, hần thế nhưng hiểu ta đang nghĩ gì, có cái gì đó ấm áp len vào, lại có cái gì đó bóp chặt lấy tâm ta. Hình ảnh Bắc Đệp u buồn chợt loé lên, ta mỉm cười thật tươi hỏi hần:

- Ngươi làm sao thích ta a?

... Không biết!

- Năm ngày nữa ngươi cùng Bắc Đệp quận chúa liền thành thân rồi?

- Ta vốn không muốn!

- Bắc Đệp là bằng hữu duy nhất của ta!

Đáy mắt hần loé lên tia sáng, tay cầm cằm ta hơi động rồi lại lập tức trấn tĩnh. Hần nhìn thẳng vào mắt ta như muốn xuyên thấu:

- Ngươi, có hay không thích ta một chút?

Ta? Có thích hần hay không? Người ta khẽ run. Ta và hần gặp nhau tính cả hiện tại là bốn lần, ta thích hần được sao? Ta chưa từng trải qua cảm giác thích một người và được một người thích, ta có thể hiểu được sao?

- Thật xin lỗi Thành tướng quân. Ngươi vẫn nên đối xử tốt với Bắc Đệp quận chúa, nàg sắp là nương tử của ngươi rồi.

Nói xong ta tháo bàn tay đang ôm chặt eo mình, mau chóng thoát khỏi khống chế của hần.

Tiêu Thành nhếch miệng cười, ánh mắt một mảnh lãnh đạm như lần đầu, toàn thân toả ra một cỗ hàn khí vương tử, vạt áo phồng tung phiêu dật, thế nhưng ta lại thấy man mác bi thương.

- Bản tướng hiểu rồi, vừa rồi thật xin lỗi Loan tiểu thư, thất lễ.

Dứt câu, chỉ nghe trong gió tiếng vút đã không thấy bóng dáng hần đâu. Ta như ngọn nến trước gió, run rẩy tựa người vào cột đình, một tay ôm lấy ngực. Cảm giác nhức nhối ở ngực không ngừng làm ta đau đớn. Thực khó chịu!

Ngày Bắc Đệp thành thân, ta đứng trên Ngọc Hương lầu thối một khúc Điêu Hoa Lung, rồi tự giễu, sao ta lại ưu sầu thế này? Nhìn cây sáo ngọc trên tay, ta lắc đầu cố gạt đi ưu tư trong lòng, thật tâm cầu phúc cho Bắc Đệp sẽ hạnh phúc... cây sáo này là nàg tặng ta!

Sáng sớm hôm sau, ta vừa tỉnh nha hoàn đã hốt hoảng chạy tới báo tin, đêm tân hôn Bắc Đệp quận chúa đột nhiên đau tim... Sau đó, không nghe nha hoàn nói gì thêm, ta vội vàng mặc y phục tới trước cửa phủ tướng quân xin được vào thăm nàg. Được sự cho phép một lính gác dẫn ta tới trước cửa Đệp Hoa viện.

Ngoài cửa phòng vài cái nha hoàn đang đứng, mặt cúi thấp. Bên trong, thái y vẫn đang chăm chú châm cứu, động tác cẩn thận tỉ mỉ không sai một li. Tiêu Thành ngồi bên bàn hai mắt khẽ nhắm. Có lẽ tình hình Bắc Đệp không mấy tốt. Thấy ta đến, nha hoàn thân cận bên cạnh Bắc Đệp liền nhận ra, nàg ta chạy lại hành lễ rồi lập tức mời ta vào trong. Bắc Đệp cùng lúc vừa tỉnh.

- Là, Thiên Doanh, ngươi liền đến? Nàg nhìn ta đầu tiên, thều thào nói, tay tìm điểm tựa muốn vững dậy.

- Ngươi yên lặng đi, hiện tại còn yếu, không cần cử động. Ta mau chóng đến bên giường, đặt nàg ngồi dựa lưng vào thành giường.

Thái y quay qua nhìn Tiêu Thành sau đó hai người lẳng lặng đi ra. Ta mông lung đoán được phần nào bệnh trạng Bắc Diệp, sẽ không phải như ta trước kia chứ?

- Thiên Doanh... Nàng gọi ta, giọng run run.

- Sao vậy, có phải người thấy đau chỗ nào nữa không?

- Không phải... Là, đêm qua... Thành, hần thể nhưng kêu tên người... Thiên Doanh...

Bắc Diệp cùng ta trân trân nhìn nhau, ánh mắt nàng đè nén bi thương và phần uất, rất lâu sau nàng mới mỉm cười, nắm lấy tay ta nói:

- Thiên Doanh, người có thể đến đây chăm sóc ta vài hôm được không?

Ta trong tư tưởng suy nghĩ hỗn độn bưng bình tĩnh, mấp máy gật đầu đồng ý.

7. Chương 7: Nguyệt Tư (2)

Hôm sau, Phủ tướng quân cho xe ngựa sang đón, ta thật sự muốn từ chối, nhưng nghĩ lại ngày hôm qua Bắc Diệp nằm đó yếu ớt như bản thân ở hiện đại ta lại không đành lòng, bứt tâm lên ngựa.

Ta được sắp xếp ở một biệt viện nhỏ "Kiều các" gần ngay thư phòng, đặc biệt hơn trong viện lại có một hồ súng, là hồ súng... Súng tím, loài hoa mà ta yêu thích nhất! Có lẽ là trùng hợp, hạ nhân trong phủ nói Tiêu Thành từ khi về phủ đã cho xây dựng biệt viện này, còn đặc biệt xin thánh thượng ban súng công phẩm của Hồ quốc về trồng. Súng tím của Hồ quốc vô cùng hiếm lại nở quanh năm khoe sắc, rất khó có được, Thành tướng quân thỉnh thoảng lại một mình đến đây ngắm súng, người bình thường chưa ai được phép tới thế nhưng hần lại để ta ở nơi này?

Tối hôm ấy Bắc Diệp đặc biệt mời ta đến dùng bữa cùng nàng, Tiêu Thành cũng có mặt.

Ta không còn nhớ rõ bữa cơm đó đã nói những gì, khi ta tỉnh lại thì đã gần trưa. Cảm giác toàn thân đau nhức, đặc biệt là vùng hạ thể, ta chợt nhận ra mình đang nằm gọn trong vòng tay cứng rắn của nam nhân... Ta quay sang, thanh âm mắc lại cổ họng không thoát ra được. Người bên cạnh thế nhưng là Tiêu Thành!!!

Ta lập tức vén chăn lên nhìn vào... thân thể lỏa lồ phơi bày cùng những vết đỏ, tím khắp nơi...quay sang nhìn nam nhân bên cạnh bán khoả ta muốn không tin cũng không được!

Ta và Tiêu Thành... như thế nào có thể???

- Nàng đồng ý gả cho ta chứ?

Ta giật mình bưng tỉnh. Tiêu Thành đã tỉnh từ lúc nào, hần cầm chặt tay ta, hơi ấm từ lòng bàn tay như luồng điện nhỏ chạy thẳng tới tâm, rung động. Hần nhìn ta chăm chú đến thần khiết lại có gì đó hoang mang, không còn là ánh mắt lạnh nhạt của ngày thường. Đang bối rối không biết nên làm sao thì ngoài cửa truyền lại tiếng bước chân, ta lập tức rút tay lại vùng ra mặc vội y phục vào người. Tiêu Thành cũng như vậy, dường như còn muốn nhanh hơn.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa. Giọng nói nhỏ nhẹ của thiếu nữ truyền tới:

- Tiêu Thành, Thiên Doanh, hai người tỉnh chưa, đã trưa rồi, ta nghĩ các người cũng đói nên đem đồ ăn tới.

Là Bắc Diệp, nàng ta đều biết trước mới không bất ngờ hay nổi giận, ta lập tức nhìn Tiêu Thành, mặt hần lạnh đi, ánh mắt phức tạp rồi tối nhạt dần, hiển nhiên cũng đang suy nghĩ như ta. Mọi chuyện đều do nàng tính kế!

Ta bước tới mở cửa, sầm mặt lướt qua người Bắc Diệp chẳng buồn liếc nàng tới một cái, lập tức một mạch trở về gia phủ mặc cho nàng ta yếu ớt phía sau đuổi theo.

Bắc Diệp a, Bắc Diệp a, người giỏi lắm, giỏi lắm! Người thế nhưng lại tính kế ta cùng nam nhân người yêu thương nhất?

Chẳng phải yêu hần sao?

Lại muốn đẩy hấn cho ta?

Chẳng phải chấp nhận đẩy hấn cho ta sao?

Vẫn là không đành lòng mà tìm tới tận cửa?

Ha ha, ngươi là đồ ngốc, đúng là yêu đến ngu ngốc rồi...

Ba ngày liên tiếp, ta nhốt mình trong phòng không tiếp khách, phụ mẫu dù có nhiều lần tới nhưng đều không gặp. Tới ngày thứ tư thì nha hoàn báo bên phủ tướng quân mang sính lễ tới hỏi cưới, hơn nữa còn là Tiêu Thành đích thân đem tới! Ta thở dài, chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến...

Tiêu Thành vẫn tổ chức hôn lễ đài hoàng dù ta chỉ về làm thiếp. Thế nhưng khách khứa lại chẳng có mấy ai, đường phố chỉ trở phủ bóng ta. Dù sao cũng là ô nhục còn bày trò cái gì?

Ta ngồi trong hỉ phòng đợi hấn... cũng chưa chắc hấn đã tới nhưng vẫn cứ im lặng như vậy ngồi che khăn. Ai nói được làm tân nương, được mặc hỉ phục thì sẽ xinh đẹp vậy? Ta chán ghét, ta mới không cần. Ta vốn nhan sắc tầm thường, hôm nay còn đặc biệt trở lên xấu xí! Nhếch miệng cười tự giễu, uống cho ta tâm cao phệ ngạo, vô tâm, vô tình, vô cầu lại bị chính bằng hữu duy nhất tính kế!!!

-Thiên Doanh a, Thiên Doanh...

Tiêu Thành đẩy cửa, bước chân loạng choạng, miệng lảm nhảm kêu tên ta, hấn bước tới hất tung khăn đỏ lên. Ta ngước lên chau mày:

- Ngươi say!

- Ta say...

Hấn nhìn ta tà tà cười nhưng khó nén bi thương trong ánh mắt. Dừng một chút, hấn tóm lấy cái cằm nhỏ của ta lực không mạnh nhưng cũng đủ để ta không phản kháng được. Tiêu Thành ép ta nhìn thẳng vào mắt hấn, một hồ nước mông lung lại tràn đầy ai oán cùng nhu tình khoá chặt lấy ta, không thể thốt thành tiếng cũng không đành lòng cự lại, giống như chỉ cần một chút lệch lạc hồ nước ấy sẽ rung động dữ dội mà cuộn thành cuồng phong. Thấy phản ứng của ta như vậy, hấn dường như vừa ý mới tiếp tục:

- Nàng nói ta say...nhưng là, ta không say rượu. Ta say là say nàng... Ha ha.

Hấn điên cuồng cười, ta thủy chung im lặng đối mặt với hấn, thực sự không biết nên nói gì. Ta bây giờ chỉ có kinh hách cùng khó hiểu???

- Nàng nhìn a... Ai nói nàng không xinh đẹp? Ai nói nàng không tài không đức. Đều là mù loà, đều là nàng gạt người.

- Ánh mắt không để ai vào trong này, cái mũi cao ngạo này, đôi môi ương ngạnh này... Không xinh đẹp? Thế nhưng ta vẫn mỗi giây mỗi khắc ghi nhớ tới mười năm nay?

Hấn lấy tay chạm vào mắt rồi mũi rồi môi ta thốt lên từng chữ từng chữ...

- M... Mười năm? Ta mấp máy môi, mắt mở lớn mắt kinh ngạc, hấn như thế nào...

- Nàng không biết sao?... Phải rồi một tên ăn mày làm sao có thể lọt vào tâm trí nàng chứ! Ha ha...

Tiêu Thành cúi đầu cười... đến đau lòng, bả vai hấn hơi rung lên, không biết là do cười hay hấn đang nén rơi lệ! Hấn buông ta ra, xoay người bước tới bên cửa sổ, mở tung, nhìn ra hồ súng phía ngoài. Ta cũng hướng theo, dưới ánh trăng vàng rọi ngày gần rằm súng nở rộ đẹp đẽ đến chói mắt. Tiêu Thành lại đột nhiên lên tiếng, giọng nghẹn ứ kể về câu chuyện mười năm trước:

- Mười năm trước, ta chỉ là một thằng nhóc ăn mày suýt chết vì bị người ta đánh, thế nhưng may mắn ta được một tiểu cô nương cứu. Nàng ta có đôi mắt xinh đẹp cùng tâm cao khí ngạo hơn ai hết. Nàng nói cứu ta rồi, ta phải báo đáp. Nàng muốn ta giữa đêm đông lạnh giá xuống hồ hái súng. Ta hái, nàng mới vui vẻ hỏi:

"Súng tựa quân tử, thanh lãnh lại cao ngạo nhưng là sinh trưởng trong ao hồ bùn lầy, có biết tại sao không?"

Hắn không nói tiếp, quay lại, bước tới quỳ gối xuống, hai tay vòng lên ôm ta, mắt ánh lên tựa biển sâu chất chứa nhớ nhung hồi tưởng cùng chờ đợi.

Ta cúi đầu, tiếp lời hắn:

- Tại vì người quân tử là sinh ra cùng rèn rũa trong hoàn cảnh gian khổ nhất mà thành!
- Nàng nhớ... Nàng vẫn nhớ, thế nhưng lại không nhận ra ta... Nhưng, nàng nhớ là đủ rồi...

Tiêu Thành mỉm cười mãn nguyện, chỉ nhỏ nhoi thế thôi cũng đủ làm mọi thứ đang muốn bộc phát đường như dội đi rất nhiều. Hắn lại tiếp tục nói, rất nhiều:

- Ánh trăng rất hiền dịu, nàng lại ương ngạnh, kiêu ngạo như thế... một chút cũng không hợp. Nàng phải ở dưới ánh mặt trời chói chang kia mà toả sáng...
- Thế nhưng thật may mắn, nàng chọn nguyệt dạ kia, nếu không... Ta thực sự sợ... Thực sự lo sợ nàng chói lòe, nàng nổi bật... Ta sẽ không xứng đáng, sợ nàng bị nam nhân khác thu hút... Ta hèn nhất lo sợ như vậy... Nàng có hay?
- Mười năm... Từng giây, từng khắc ta đều lo lắng đều nhớ nhung, càng như vậy ta càng ép buộc bản thân phải trở nên cường đại, chỉ có thế mới xứng đáng với nàng. Tiêu Thành ngày hôm nay đều vì nàng mà thành... Đều là vì nàng... Nàng có hay???
- Hồ sủng kia...là lấy 1 vạn tính mạng quân địch để đổi lấy... nàng xem, có đẹp hay không?
- Nàng ngã ngựa ta chỉ có thể tự trách bản thân nhu nhược... Nếu lúc đó không đưa tay hỏi ý nàng mà trực tiếp tới cứu nàng sẽ không bị thương? Là lỗi tại ta đã quá tôn sùng nàng sao?
- Hơn mười năm chẳng dám gặp nàng, chỉ đợi ngày trở về lấy vinh quang để đổi diện... Nhưng nàng quả thực kiêu ngạo... Nàng né tránh, nàng chán ghét ta? Nàng có biết tâm ta muốn rụng rời thế nào hay không? Quả thực vừa thống khổ vừa phẫn nộ... Nàng có biết hay không? Khi đó chỉ cần nàng nói "Có" ta sẽ lập tức đem nàng đi... Lập tức.... Nhưng nàng vẫn là quá kiêu ngạo...

Hắn tựa đầu nghiêng một bên nhìn ra phía cửa sổ, nhắm mắt, miệng không ngừng nỉ non oán trách, khoé mi trượt dài những hạt sa lóng lánh. Hắn đang khóc, trong cơn say hắn hồi tưởng điều gì đều nói ra hết. Một Thành tướng quân cao cao tại thượng, lạnh lùng, lãnh đạm giờ phút này chỉ còn là một nam nhân yếu đuối đến lạ thường. Ta lặng im lắng nghe từng lời hắn bộc bạch, từng câu từng chữ như nhát dao cứa vào tâm, đau rát, vừa nhức nhối vừa bàng hoàng.

Cảnh tượng này thực sự giống năm đó ta cứu một tên ăn mày. Khi ấy, trước mặt ta hắn quỳ xuống ôm ta như vậy mà khóc, phần uất số phận bất công. Ta vì muốn khuyên nhủ hắn một số lẽ thường ở đời mới ép hắn xuống hồ hái sủng... Nào ngờ... Thật không ngờ...

Tâm, quả thực bỗng nóng lại quặn thắt, cảm giác này như dày xéo tới tận tâm hồn con người, muốn bức ta phát điên...

Ta nhìn Tiêu Thành dần chìm vào giấc ngủ, ánh trăng chiếu lên từng góc cạnh điêu tạc của hắn, lông mi dài cong cùng bạc môi ánh lên khiêu gợi. Nam nhân khuynh mỹ này lại chính là tên ăn mày ta cứu mười năm trước. Quả thực khó mà nhận ra!

Thiên a! Trêu ngươi a!

Bắc Đệp là bằng hữu duy nhất của ta. Nàng tương tự Tiêu Thành năm năm, nhưng hắn lại vì ta mười năm. Ta phụ hắn phụ cả Bắc Đệp! Là ta cố chấp kiêu ngạo mới thành ra như vậy... Ta cúi đầu, lệ cũng bắt giã tuôn.

Đêm tân hôn cứ như vậy trôi, Tiêu Thành ngủ gục trên đùi ta, còn ta, thức trọn cùng nguyệt dạ. Ánh trăng vàng vạc sáng tỏ, vô tâm chiếu rọi nhìn mọi việc xảy ra.

Xa xa trong không gian truyền lại tiếng đàn tranh. Ta cười, một khúc "Điệu Hoa Lung" này ngoài ta biết tiêu chỉ có Bắc Đệp biết cầm. Tiếng đàn bi thương lại như chấp nhận, lại như day dứt, lưu luyến muốn buông mà không đành...

” Thanh phong kiếm dẫn lối,
ta tương phùng giữa một trời hoa rơi...
Nụ cười của mỹ nhân chỉ dành cho đấng anh hùng.
Minh nguyệt đao có hiểu mộng nhân gian.
Hong trần hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô...
Trời lạnh rét tương tư da diết,
núi non nghìn trùng chỉ mình ta nơi này
Hong nhan ngấn ngủ đẹp tựa trăng rằm
Đền thanh hoa lung linh (trời theo dòng nước)
Ngắm sao trời, nhớ người trong mộng
Tình này khó tỏ, lệ chảy vào tim
Đao xanh cỏ, kiếm sắt lạnh
Phiêu bạc giang hồ, lòng thương tâm
Đoạn trường sầu, nhìn lược mộ, nhớ cố nhân.
Ngâm khúc trường ca hư ảo,
Duyên trần hợp tan li biệt...
Đợi đến tóc bạc sương mai vẫn không có ngày tương phùng.”
Nhân a, người nói nụ cười mỹ nhân chỉ dành cho đấng anh hùng....
Hay chăng, đấng anh hùng là vì nụ cười mỹ nhân?

8. Chương 8: Tân Nương

Ta bước đến hiên nhà phía trước, trên cổng lớn có tấm biển ghi ”Yên phủ”, mưa lớn quá, trời cũng sầm lại nhìn không rõ phương hướng nữa rồi, không thể tiếp tục đi.

- Tướng công, chàng cuối cùng cũng trở về rồi, hi hi.

Ta khó hiểu nhìn cô gái trước mặt, nàng ta mặc hỉ phục đỏ thắm, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn đang tươi cười nhưng đôi mắt lại vô hồn, ngây dại, rõ ràng là một người ngốc.

- Tướng công, chàng sao vậy? Có phải trời mưa khiến chàng cảm lạnh rồi không?

Nàng ta tiến lại gần hơn, dùng tay áo lau lau mặt cho ta, động tác luống cuống, mặt cũng hơi ửng đỏ. Ta ghét bị người khác đụng chạm, ngay lập tức bắt lấy cổ tay nàng, buông ra, rồi lùi lại. Gia nhân lúc này mới vội vã chạy ra, áy náy xin lỗi. Ta gật nhẹ đầu cho qua, cũng xin phép trú nhờ một lúc vì trời mưa to quá. Có nha hoàn hốt hải chạy lại chỗ nàng ngốc kia lôi kéo nàng đi, ta nhìn theo, cánh cửa đang khép dần, cô gái một thân hỉ phục đỏ thắm, miệng không ngừng gọi ”tướng công, tướng công”. Âm thanh nữ tử yếu ớt trong tiếng mưa dường như trở nên... thật da diết và thương cảm.

Không biết đã đứng đây bao lâu rồi mà mưa vẫn không ngớt, y phục cũng bị hắt ướt cả, trời càng lúc càng tối. Ta đang định mặc kệ thời tiết lao đi thì cửa đột nhiên lại mở. Lọt ra ngoài trước tiên là một bàn chân nhỏ với chiếc hài đỏ thắm, tiếp sau đó là cô gái ngốc vận hỉ phục tay cầm ô dù che lọt vào mắt ta, không thể coi nàng là một tân nương nổi, chưa từng thấy ai mặc hỉ phục lại xấu đến vậy!!!

Không hiểu sao nàng ta bỗng dưng vất dù đi chạy ra ngoài, đứng dưới mưa nhìn ta với ánh mắt thất thần, đau khổ lại như đang van cầu...

- Chàng vào nhà đi, chúng ta còn chưa có làm lễ bái đường xong đâu.

Ta có chút đau đầu không biết nên làm gì, muốn ta bái đường chắc? Dù sao cũng là một người ngốc, không thể nói lý lẽ được, trời đang mưa như vậy, nàng ta chạy ra ngoài nếu bị ngấm mưa sinh bệnh không biết người nhà có quan tâm không? Thường thì kẻ ngốc luôn bị coi thường hoặc cũng có thể là... lãng quên! Nghĩ vậy, ta có chút đồng cảm cho nàng, đành mở miệng:

- Vậy người chạy ra ngoài mưa làm gì, mau vào đi.

Nàng nghe vậy đôi mắt trong đêm tối chợt loé lên bừng sáng, chạy lại chỗ ta cười đến vui vẻ, hạnh phúc:

- Chàng quên rồi sao chúng ta đã từng hứa sẽ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, đồng cam cộng khổ mà. Chàng bị ướt cả rồi thiếp sao có thể khô ráo đi vào.

Ta gạt đầu, cởi lớp áo choàng ngoài khoác lên người nàng ta, trong lòng không khỏi kinh ngạc nữ tử này tuy ngốc nhưng lại chung tình đến mức như vậy, không biết người mà nàng chờ trước giờ là ai. Ta nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta dường như đang lạc vào huyền cảnh ước nguyện của bản thân vậy, mặt ửng hồng không hề che dấu nổi sự hạnh phúc, mãn nguyện của mình. Khuôn mặt này cũng chỉ tầm hai mươi, còn rất trẻ, da trắng trẻo, rất thanh tú, lại si ngốc như vậy có chút đáng tiếc. Thực sự không biết có nên theo nàng vào trong không, cảm giác giống như ta đang lừa gạt một đứa con nít vậy! Đúng lúc này, một trung niên tóc đã hoa đâm cầm đèn chạy lại mời ta vào, cho phép qua đêm nhờ, đồng thời không ngừng xin lỗi nếu tiểu thư nhà họ có làm phiền. Ta cũng khách sáo cảm tạ và nói nàng không hề quấy rầy gì, dấu vậy, đại thúc kia vẫn không ngừng xin lỗi.

Nha hoàn lúc đầu đón nàng ta lại từ đâu hốt hoảng chạy tới, kéo nàng trở về. Lần này nàng vùng vằng, dẫy dụa rồi khóc lớn, khóc đến thương tâm, nàng cố nhìn lại phía ta, khẩn cầu, không phải khẩn cầu ta giữ nàng lại, nhưng là gì thì ta không hiểu, vì ta không phải người trong cuộc. Thấy tiểu thư đã được đưa đi hẳn đại thúc kia mới an tâm dẫn ta tới gian phòng cho khách, sai người chuẩn bị nước tắm và bữa tối cho khách nhân. Ta thầm cảm thấy may mắn, đêm nay không phải dầm mưa bên ngoài, không hiểu sao hôm nay trấn này khách điểm nào cũng hết phòng...

Ta thay y phục chuẩn bị đi ngủ thì cửa phòng rất nhanh được mở ra rồi đóng lại, ta giật mình, có chút bất lực nhìn người đối diện. Nàng ngốc này sao lại trốn được mà tới đây rồi? Nửa đêm cô nam quả nữ một phòng, kể cả nàng ta có là kẻ ngốc nếu bị người ngoài biết được chắc chắn không phải cái gì hay ho. Nghĩ thôi, trên trán không khỏi có vài vạch đen. Haiz.

Dường như thấy ta nhăn nhó mặt mày, nàng ta có chút chột dạ, cứ đứng ở phía cửa vò vò góc áo, ánh mắt hỗn độn rồi lại hoang mang nhìn ta lo lắng. Ta day day thái dương một chút đành vẫy tay kêu nàng ngồi xuống giường. Nàng ta vẫn mặc hỉ phục nhưng là một bộ mới, bởi nó khô ráo và có vài hoạ tiết khác bộ đã ướt sũng kia. Chắc hẳn nếu nàng ta mặc như thế này mỗi ngày, hỉ phục chỉ ít cũng vài ba bộ, có lẽ nàng ta tuy ngốc nhưng không bị coi thường mà ngược lại vô cùng được yêu thương và chiều chuộng. Hỉ phục không hề rẻ, mà hỉ phục nàng ta mặc đều là loại vải tốt, hai lần nha hoàn tới đưa nàng về cũng là nhờ nhẹ cần thận kéo nàng đi, không dám làm nàng thương tổn, như vậy không phải được gia phụ bảo hộ, yêu thương thì là gì. Nếu vậy ta càng không thể đắc tội với nàng, càng không được cho người nào thấy tình cảnh này.

Nàng ta ngồi im chăm chú nhìn ta, có vẻ sốt ruột. Ta khẽ thở dài, đành phải mềm nhẹ khuyên giải cho nàng tự rời đi vậy.

- Người biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?

- Hôm nay là ngày thành thân của chúng ta, chàng xem thiếp vẫn còn đang mặc hỉ phục đây, chàng thấy thiếp hôm nay thế nào?

Nàng ta cười sáng lạn nhắc vạt áo dâng lên như muốn khoe nó đẹp lắm. Ta nhăn nhin, nghĩ làm sao nàng ta mới chịu hiểu mà trở về. Ta tiếp tục hỏi sơ sơ vài chuyện đơn giản, thế nhưng nàng ta cố chấp, ta hỏi cái gì cũng đều đáp chuyện thành thân, thật sự làm người khác muốn điên theo. Con người cứ chìm đắm trong mộng tưởng như vậy, vì yêu mà thành ra si ngốc như vậy, yêu đến điên dại như vậy lại không nhận ra người cùng nàng định thân hay sao mà gặp ai cũng có thể nhận là tướng công được? Ta bực mình, nhếch miệng, cười hỏi:

- Người tin tưởng ta là tướng công của người sao? Ta bộ dạng trông rất giống tướng công của người sao?

Nàng ta hơi trấn động thân, mắt nhìn ta mở lớn, đồng tử co giãn, hỗn loạn và khủng hoảng, có lẽ lời của ta đã đả kích mạnh đến tâm lý nàng. Ta tiếp tục hỏi nàng:

- Người thấy không, ngày thành thân, nhưng ta không mặc hỉ phục, người vẫn tin tưởng ta là tướng công của mình?

Lần này nàng ta đứng bật dậy, tay run run chỉ vào người ta:

- Người... Người không phải chàng... Không phải tướng công... Hu hu...

Nàng ta ôm lấy mặt bật khóc, nước mắt như suối tuôn ra, ướt đầm cả hai tay, ta vẫn vô tình đứng đối diện nhìn nàng, tiếp tục chất vấn:

- Người yêu hán lắm sao?

- Đương nhiên, ta yêu chàng... vô cùng yêu chàng, là tân nương của chàng...hức..

- Vậy tại sao lại muốn ta cùng vào bái đường? Nhận ta là tướng công?

- Ta, ta,... Trời mưa... Chàng sẽ choàng áo cho ta như vậy... Chàng sẽ im lặng nhìn ta... Ta nhớ chàng, rất lâu rồi... Rất lâu rồi không gặp chàng. Tướng công của ta, chàng đi đâu rồi... Hu hu.

Nàng ta khóc mỗi lúc một thương tâm, ta chột dạ, cúi người giúp nàng lau hàng lệ vẫn không ngừng chảy. Nàng ngước lên, hất tay ta ra, thút thít:

- Ta là tân nương của chàng, chỉ tướng công mới được động vào ta, người... không phải tướng công...

Ta bật cười, bước đến trước cửa mở ra, rồi ngoái lại nói với nàng:

- Nếu đã nhận định như vậy, người chỉ có thể là tân nương của hán thì chỉ nên nhận hán làm tướng công, không thể thấy ai cũng nhận bừa được. Nếu tướng công của người biết người như vậy nhất định rất thương tâm. Cũng không cần khóc nữa, khóc sẽ thành tân nương xấu xí. Mau, trở về trang điểm thật tốt, làm một tân nương tử thật xinh đẹp của tướng công người đi.

Nàng như sực tỉnh, ánh mắt sáng bừng thanh tỉnh, nàng nhìn ta một hồi giống như cảm kích, rồi bước nhanh ra ngoài. Môi nàng khẽ nhếch lên nhẹ nhẹ, mỉm cười, nhưng lần này nó thật xinh đẹp, ánh mắt cũng trở lên mong lung như đang nhìn thấy người trong mộng, tràn ngập hạnh phúc, bây giờ nàng giống như thật sự là tân nương trong ngày thành thân. Nàng bước đi, trong tiếng mưa nghe loáng thoáng âm thanh êm dịu đến ngọt ngào của nữ tử: "Cuối cùng ta cũng có thể gặp chàng, thật sự làm nương tử của chàng rồi".

Sáng sớm hôm sau, quả thực ta còn chưa tỉnh ngủ đã bị gia nhân gọi dậy mời rời đi, nói gia phụ có tang nên đành thất lễ. Ta hiểu, nên lập tức rời khỏi.

Ta bước ra khỏi cổng đã được treo vải tang trắng lại chợt nhớ đến gốc tân nương kia, không biết hôm nay có tang như vậy nàng có cố chấp mà mặc hỉ phục hay không? Lại càng thắc mắc rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong hôn lễ khiến nàng thành ra si ngốc như vậy. Lòng hiếu kỳ nổi lên, ta với lại một lão nhân qua đường hỏi chuyện, lão nhân kể lại: "Nàng ta là con gái duy nhất của vợ chồng Yên gia, từ bé được chiều chuộng vô cùng. Năm ấy nàng mười sáu, tình cờ gặp một thư sinh lên kinh ứng thi. Thư sinh này tuy nghèo nhưng tướng mạo tuấn tú lại có tài, hán vẽ tranh, viết tín hộ lấy tiền nuôi thân lên kinh thi hương, Yên tiểu thư vừa gặp liền nảy sinh tình cảm với hán, phụ mẫu thương nàng liền chủ động ngỏ ý chọn chàng thư sinh đó làm rể, còn chu cấp cho hán phí đi thi. Hai người hẹn ước đợi hán trở về sẽ lập tức thành thân. Một năm sau, hán thi đậu trạng nguyên, kiêu bốn người khiêng trở lại giữ lời hẹn ước cưới Yên tiểu thư. Người trong trấn ai nấy đều vui mừng cùng ngưỡng mộ Yên gia may mắn. Thế nhưng giữa buổi lễ quan sai đột nhiên tới bắt hán đi, Yên tiểu thư khóc lóc ngăn cản quan binh, giữ chặt tướng công của mình. Khi ấy chàng thư sinh kia nhẹ nhàng an ủi Yên tiểu thư rằng, đợi hán trở về lại tiếp tục cử hành hôn lễ nàng ta mới chịu để hán đi. Đợi đến tối thì có tin báo về, hán bị tố gian lận trong thi cử, đã bị xử trảm, đầu còn treo trước cổng thành 3 ngày làm gương. Yên tiểu thư nghe xong liền trở thành điên dại, mỗi ngày đều mặc hỉ phục, nghĩ mình là tân nương ngày đó đợi tướng công trở về..."

Nghe xong ta khẽ lắc đầu, thở dài, trong lòng man mác buồn, nhưng cũng chẳng thể làm gì được. Đi cả ngày vẫn chưa ra khỏi trấn, ta tìm một quán trọ nghỉ tạm, rồi ngồi một bên gốc đợi tiểu nhị mang đồ ăn lên lại chợt nghe bên nhác đến "Yên phủ" ta có chút căng thẳng, lắng lắng lắng nghe.

- Nghe nói hôm nay Yên phủ có tang, là ai chết vậy?

- Người không biết sao? Yên tiểu thư diên đại kia chết rồi.

- Sao lại chết được.

- Là tự tử. Con gái ta làm nha hoàn trong phủ kể lại, lúc nàng ta chết vẫn mặc hỉ phục, lại trang điểm đặc biệt tỉ mỉ xinh đẹp, miệng còn cười rất tươi, so với mấy tân nương thật sự còn đẹp hơn nhiều lắm. Trước khi chết nàng ta vẫn lầm bầm "Ta là tân nương của chàng".

-Haiz, người như nàng ấy sao lại gặp phải chuyện như vậy chứ. Đúng là đáng tiếc mà.

- Âu cũng là số phận thôi... Aiza, thật sự là...

Ha, thật sự là... Ngốc quá đi mà! Ta cúi mặt, lấy tay chống đỡ đầu, để tóc xoà xuống che đi biểu cảm của bản thân lúc này. Trên bàn lấm tấm vài vết tròn ảm ảm, là nước mắt bất giác không ngăn được trào ra. Những lời tồi qua ta nói đột nhiên ùa về như cào cào tâm tư cùng lí trí, thật day dứt khó chịu, giống như kẻ vừa vô ý cầm dao đâm chết một người, vô cùng tội lỗi và chế nhạo. Chẳng phải thần tiên lại cho mình hay ho, nghĩ là việc tốt lại thành ra hại người...

"Mau, trở về trang điểm thật tốt, làm một tân nương tử thật xinh đẹp của tướng công người đi. "

... Có phải... ta, sai rồi không?

P/s: Đang đọc truyện tranh thì tự dưng nảy ra cảm hứng, thế là ngồi đánh đến xong, nhìn đồng hồ chợt nhận ra đã 4h sáng. Có phải... Ta bị ma ám rồi không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-mot-mua-hoa>